

செந்தமிழ்

தொகுதி-டு] பிலவங்களு ஆவணிமீ. [பகுதி-க௦.

வீரத் தாய்மார்.

புண்ணிய பூமியாகிய இப் பரதகண்டம், முற்காலத்தே தன கான்யாதி சம்பத்துக்களுக்கு நிலைக்காமாநி நூத்தறு போலவே, வீர லக்ஷ்மி மகிழ்ந்து விளையாடற்குரிய கணபாகவும் விளங்கியதென்பதற் கு எண்ணிறந்த உதாரணங்களுண்டு. இவ்விஷயம், இராமாயணம் பாரதாதி இதிகாசங்களாலும் சிறுவற்றுளும் வளிதிலுணரப்படும். இவ்வாறு வீரச் செயல்கட்குப் பேர்போன பூமியாக நம்தேசம் விளங்கியதற்கு அநேக காரணங்கள் உறலாம். ஆயினும், அவை யெல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்த காரணமாகக் கூறக்க்கது, அந்நாளில்தோ ன்றிய தாய்மாறு பெருமையேயாகும். தாய்மார்மட்டும் அறிவும் ஆற்றலுமுடையராய்த் தம்மக்களை கல்வழிகளிற் கவலைபோடு பழக்கிலுருவராயின் அம் மக்கட்கூட்டம் உலகத்தே பெருமையும் புகழும் பெற்று விளங்கத் தடையென்னை? முலைப்பாலோடு திரமோ வீரமோ தியாகமோ கலந்து ஊட்டப்படுமாயின் அவை என்றும் அழியாது உயர்வுமுறுதியும் பெறுமென்பது திண்ணம். “இனமை யிற் கல்வி சிலையிலெழுத்து” “தொட்டிற் பழக்கம் சிகராமட்டும்” என்பவை முதுமொழிகளன்றோ. அத்தகைய தாய்மார்களைபுடைய தேசங்களே உலகத்தார்கண்முன்னே உயர்ந்து தோன்றுவன. உதார ணமாக—ஜப்பான்தேசத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். சமீபத்தில் நடந்த “ரஷ்ய-ஜப்பானியப்” பெருப்போரிலே, ஜப்பானியர் உலகம் சீயந்து புகழ்த்தக்க வெற்றியை அடைந்த சிஷ்யம் நாம் அறியாத தன்று. தேசவாஸினிலும் ஜனத்தொகையிலும் சம்பந்தமில்லாதபெரிய

இரவியருடன் எதிர்த்து ஜப்பானியர் வெற்றிபெற்றதற்கு, வேறு காரணங்களு முண்டாயினும், முக்கியமானது, அவர்கள் தாய்த்தை யரால் குழவிப்பருவ முதலே பெற்று வந்த வீரப்பயிற்சியே யன் றோ. ஜப்பானியச்சிறுவன் கொஞ்சிப் பேசும்படி பெற்றவனால் முதலிற் கற்பிக்கப்படும்வார்த்தைகள்—தேசாபிமானமும் தியாகமு மாகும். அவனது விளையாட்டுப்பொருள்கள் யுத்தாயுதங்களின்போலி கள். அவனுக்குப்போதிக்கப்படும் முதற்பாடல்கள்—அவ்வாயுதங் களை உபயோகிக்கும் முறையும், நீரமும், தன்மறுப்பும், பிறவீரக் குணங்களும். அவன்சிறுவயதிற்கற்றுக்கொண்டவை, தன்னாட்டின் கேஷமத்தின் பொருட்டு ஆத்மபரித்தியாகஞ் செய்வதே பெருங்கீர் த்தி யென்பதும், மாணங்கெடவரின் மாணமே உத்தமமென்பதும். இத்தகையபயிற்சி சிறுபருவமுதலே நிகழ்ந்து வருமாயின், அந்த ஜனசமூகத்தை வெல்லவல்லவர் உலகில் யாவர்? ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையாதன்றோ. இவ்வுண்மையை அறிந்துநடத்தி, ஜப் பாநாட்டின் சரித்திரத்தை உயர்வுபெற வைத்தவர், முக்கியமாக, அந்நாட்டுத் தாய்மார்களென்றே சொல்லவேண்டும். அத்தாய் தம்மக்களைக் கூட்டங் கூட்டமாகத் தைரியக்கூறி போர்க்களூப்பி வந்ததும், யுத்தகளத்தில் சிறிதுந்தளர்வின்றிப் போர்புரியவும், சம யம் நேரும்போது நாட்டின் பொருட்டு மகிழ்ச்சியுடன் உயிரைப் பரித்தியாகம் செய்யவும் கடிதமூலம் எழுதித் தம்மக்களை ஊக்கப் படுத்திவந்ததும் நாம்படித்துக் கேட்டு முன்னனவேயாம். இன்னும், யுத்தகாலத்தில் ஜப்பானியத்தாய்மார்கள் காட்டிய தேசாபிமான வீரச் செயல்களை, அப்போது வெளிவந்த இரஷ்யோ-ஜப்பானிஸ் வார் என்னும் புத்தகத்தொகுதிகளிற் பரக்கக்காணலாம். இவ்வா லாறுகள் இக்காலத்தவரான நமக்கு அருமையுடையனவாகத் தோன் றினும், நமது பழையசரிதங்களை ஆராயின், நம்நாட்டிலும் அத்தகைய வீரத்தாயரையும் வீரமக்களையும் மிகுதியாகக் காணலாம். மேற் கூறிய உண்மைகளையெல்லாம் அறிந்து நடத்தவல்ல தாய்மார்களாகவே முற்காலத்து மகளிர் இந்நாட்டில் விளங்கினர் என்பதற்கு வடநூல்களிலும் தமிழ்நூல்களிலும் அநேக மேற்கோள்கள் உள்ள ன. அவற்றில் வடமொழியிலுள்ள விசேடங்கள் மிகுதியாக அறி ஞர்வாய்க் கேட்கக்கூடுமாதலின், செந்தமிழிமாணிகட்கு மகிழ்ச்சி

தரும்படி, தென்மொழியில் அன்னோரைப் பற்றியுள்ள விசேடங்களை மட்டும் இங்கே கூறுவோம்.

தமிழ் மொழியிலுள்ள புராதன நூல்களாகிய புறநானூறு முதலியவற்றில் வீரச்சுவையே ஏனைய சுவைகளினும் மிகுதியாகக் காணப்படும். அவ்வீரம்பற்றி நிகழ்ந்த அற்புதச் செயல்களை யெல்லாம் கூறுதற்கு இஃது இடமன்று. ஆயினும், அக்காலத்தே தாய்மார்களால் சிறந்த வீரர்கள் எவ்வாறு சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள் என்பது மட்டில் கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வீரத்தாயர்க் சிருந்ததாக நூல்களிற் காணப்படும் குணவிசேடங்களை நோக்கும்போது, உலக சரித்திரத்திலேயே இத்தகைய பெருமை காண்டற்கரிது என்று தோன்றுமென்பதில் ஐயமில்லை. தமிழ் நாட்டில் முற்காலமுதலே இவ்வீரப்பெண்டிர்களது பெருமையைப் புகழ்ந்து வந்த வழக்கமும் இருந்தது. புறப்பொருட்டுறைகளில் இது “மூதின் முல்லை” என்று கூறப்படும். அஃதாவது,

“அடல்வே லாடவர்க் கன்றியு மவ்வில்
மடவான் மகளிர்க்கு மறிசூத் தன்று.”

“கொல்லும் வேலினையுடைய வீரர்க்கல்லது ஆந்தமறக்குடியில் மடப்பத்தினையுடைய அரிவைமார்க்கும் சினத்தைச் சிறப்பித்தது.” எனக்காண்க. இவ்வீரப்பெண்டிர் செய்கைகளாகத் தமிழ்நூல்களிற் கண்ட பாடல்கள் முழுதும் நல்லிசைப்புலமை வாய்ந்த பெண்டிர்களாலேயே பாடப்பட்டிருத்தல் ளியக்கத்தக்கதாயுள்ளது. “—பொன் முடியார்” என்னும் பெண்புலவர், தாய் தந்தை அரசன் மகன் முதலியவர்க்குரிய கடன்மகள் இன்னவென்பதை அடியில் வருமாறு கூறுகின்றார்.

“என்று புறந்தருதல் என்றலைக் கடனே
சான்றோ ளாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
கண்ணடை கல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
ஒளிதுவான் அருள்சம முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே” (புறம்-உகஉ)

இப்பாட்டால் அக்காலத்து வீரத்தாயரது மனதிலே இத்தகைய தென்பது தெளியப்படும். “என்றலைக்கடனே” என்பதனால், பொன்

முடியார் தம்மையே தாயாகக் கூறுதல் காண்க. பொருள் வெளிப் படை. இதபோலவே, தகடுர்பூத்திரை என்னும் பழைய நூலினுள் ள பாட்டொன்று வருமாறு:—

“தருமமும் சதேயாக் தானமும் சதாம்
கருமமும் காணுங் கால் சதாம்—செருமுனையிற்
கோள்வாண் மறவர் தலைதுயிப்ப என்மகன்
வான்வாய் முயக்கப் பெறின.” (புறத்திரட்டு.)

இப்பாட்டில், தாயொருத்தி ‘தன்மகன் யுத்தகளத்தே சாகப் பெற்றால், அதுவே தர்மமும் தானமும் கர்மமுமாகும்’ என்று கூறிய அற்புதவிஷயம் குறிக்கப் பட்டுள்ளது. தன் மகன் யுத்தத்தே மடிதல், தன் நாட்டின் சேஷமங் கருதியேயன்றித் தன்னலம்கருதிய தன்றாதலால், அர்செயலினும் சிறந்ததர்மமும் தியாகமும் கர்மமும் பிறவிலலை என்பது கருத்து. எவ்வளவு உயர்வும் பெருமையும் கொண்டசிக்கை முற்காலத்திப்பெண்டிற்கட்கு இருந்ததென்பது இப் பாட்டை கோக்குவார்க்கு விளங்கும். இனி, மற்றொரு வீரத்தாயை ப்பற்றிப் பூங்கணுத்திரை என்னும் பெண்புலவர் பின்வருமாறு புகழ் கின்றார்.

“மீனூண் கொக்கின் றுவி யன்ன
வானரைக் கூத்தல் முதியோன் சிறுவன்
கனிதெறித்து பட்டன னென்னு முலகை
யீன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணர்
கோன்கழை யலம்வரும் வெதிரத்து
வான்பெயத் துங்கிய சிதரினும் பலவே” (புறம்-உஎஎ)

இதன் கருத்து:—கொக்கின் இறகுபோல நரைத்த கூத்தலை யுடைய முதியவன் தன்புதல்வன் போரிலே யாண்பை வீழ்த்திக்கொ ண்டு தானும் மடிந்தான் என்று செய்துகேட்டு, தான் அவனைப் பெற்றபோது அடைந்த மகிழ்ச்சியினும் அதிகமகிழ்ச்சியை அடைந் தான்—என்பது. இதனால், அக்காலத்தே, வீரத்தாயரான பெண்டிர் தாம்புதல்வரைப் பெறுவது, லர் அற்புதவீரச் செயலையேனும் அவரிடம் கண்டு மகிழ்ந்தற்கே என்று கருதினவரென்பதும், அவர் வீரச்சாசில் அப்பெண்டிர்க்கு மனமகிழ்ச்சியேயன்றித் துக்கமிலலை யென்பதும் நன்கு விளங்குர். இப்பாட்டில், தாய் கண்ட அற்புத

விரச்செயல் தன் சிறுவன் ஒருபெருங்கனிற்றைக் குத்திக்கொன்றது. “வானரைக் கடந்தல் முதியோள் சிறுவன்” என்பதலை, நெடுங்காலத் திற்குப்பின் ஒரே புத்திரனைப்பெற்றவள் என்பதுபெறப்படும். “தன் புத்திரன் மூடனாகவே பூர்ணயுருடன் இருந்தாற்போதும்” என்று கருதும் இக்காலத்துப் பெண்டிரியல்பும் மேற்குறித்த வீரத்தாயர் இயல்பும் எவ்வளவு விரோதங்கொண்டுள்ளன! இனி, மற்றொருபாடல் பெரிதும் உருக்கங்காட்டி கிற்புகின்றது. வீரத்தாய் ஒருத்தி தன் வகபுத்திரனையே போர்க்கு அனுப்புகின்ற மாட்சியை, ஒக்கூர் மாசாத்தியார் என்னும் பெண்புலவர் வியந்தும் இரங்கியும் அடியில் வருமாறு கூறுகிறார்.

“கெடுக சிங்ஐை: கடிதவன் துணியே:
முதிற் பெண்டி ராதல் தருமே,
மேனான் உற்ற செருவிற்கு லுவன் தன்னை
யானை ஏறித்த களத்து ஒழிந்தனனே;
தெருகல் உற்ற செருவீற் திவன் கொழுநன்
பொருகரை விலங்கி ஆண்டிப்பட்டனனே;
இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்ற மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்த வெளிதுவிரித்த உடலு
பாறுயிரிற் சூழிடு எண்ணெய் நீவி
ஒருமக ணல்லது லுல்லோன்
செருமுடி னோக்கி: செல்கென விழமே.” (புறம் ௨௭௧)

இதன் கருத்து—(ஒருதாய்) முன்பு அவள் தகப்பன் புத்தகளத்தில் யானையைவெறித்து இறந்துபோயிருப்பவும், சமீபத்தில் கடந்தபோரில் தன் புருஷன் எதிரிகளைக்கொன்று தானும் மடித்துபோயிருப்பவும் இவற்றிற்காக மனத்தளர்வின்மீது, எதிரிகளின் புத்தப்பறை ஒலிப்பதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியிருந்து, தன் சிறுவனுக்கு ஆடையணிவித்து அவன் குடுமியை எண்ணெய்க்குச் சிளிமுடித்து, தான் ஒரேபுத்திரனை உடையனாவிருந்தும் சிறிதும் மனங்கவலாத, போர்க்களமோக்கிச் செல்க என்று அவனை அனுப்புகின்றார். இச்செய்கையைக்கண்ட என் மொம் கெடுவதாக. இவன் துணிவு அஞ்சத்தக்கதாய், பழையவிரக்குயிற் பிறந்தவனென்பது இவட்குத் தகும” —என்பது. என்ன வீரர்! இதனினும் ஆச்சரியகரமான

செய்தி கேட்டதுண்டோ. இதுபோலவே, வெண்பாமாலையுடையாரும்,

* “வந்த படைகோளுள் வாயின் முலைபறித்து
 வெத்திற லெகை யிறைக்கொளிஇ—முந்தை
 முதல்வர்கற் றுண்காட்டி மூதில் மடவாள்
 புதல்வனைச் செல்கென்றான் போர்க்கு”

† “கன்னின்று னெந்தை கணவன் களப்பட்டான்
 முன்னின்று மொய்யவிந்தா ரென்னையர்—பின்னின்று
 கைபோய்க் கணையுதைப்பக் காவலன் பிள்ளேடி
 எப்போற் கிடந்தானென் றது”

என்று கூறுதல் காண்க. இனி, மற்றொருபாடல் மேற்கூறியதினும் மிக்க வீரத்தன்மையைக் குறிப்பதென்னலாம்: இதுவும், காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் என்னும் பெண்புலவர் பாடியதேயாம்.

“நரம்பெழுந் துலறிய சிரம்பா மென்றோள்
 முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
 படையழிந்து மாறின னென்றுபலர் கூற
 மண்டமர்க் குடைத்தன னாயின் உண்டவென்
 முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினந்து
 கொண்ட வானொடு படுபினம் பெயர்த்தச்
 செங்களந் தழாவுவோள் சிதைந்துவே ருதிய.
 படுமகன் கிடக்கை காணாஉ
 ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தானே” (புறம்-உஎஅ)

* இதன் பொருள்—தக்கன்மேல் எதிர்த்துவந்த சேனையைக்கண்டு பொருதவனாய், பின்னை வாயிலுள்ள முலையைவாங்கி, கொடிய வலிதங்கிய வேலாயுதத்தை, முன்பு பகைவரைக் குத்திவினந்த விளவுகளைக்கி, தன் முன்னோர்களது நடுகல்லித் தான் அவனுக்குக் காட்டி, பழைய மறக்குடிப் பெண்ணுவன், தன் மகளைப் போர்க்குச் செல்க என்குள் என்பது.

† இதன் பொருள்—கல்லிலே பொருத்திநின்றான் என் தகப்பன்; என் கணவன் போர்க்களத்திலேபட்டான்; பகைவர் முன்புகின்ற எதிர்த்து யுத்தத்திலே விழுந்தார் என் தமையன்மார்; தன்சேனை அழியவும் தான் அழியாமல் பின்னே நின்று, தன்னைசென்று அம்பைச்செலுத்தப் பகையரசன் மேலேபாய்ந்து, பின் முள்ளம்பன்றிபோலப் பட்டுக்கிடந்தான் என்னுடைய புதல்வன்—என்பது.

இதன் கருத்து—வயதுமுதிர்ந்த ஒருதாய் தன் சிறுவன் யுத் தத்தில் வலியுழிந்து புறங்கொடுக்கோடினன் என்று பலர் சொல்லக் கேட்டு, ‘அவ்வாறு அவன் போரிற் புறங்கொடுக்கோடினவனாயின் அவன் பாலுண்டு வளர்தற்குக் காரணமாயிருந்த என் முலைகளை அறுத்திலேவென்’ என்று, வானைக்கையிற்கொண்டு போர்க்களம்புகுந்து, வீழ்ந்துகிடக்கும் பிணங்களைப் புரட்டித் தேடிவருபவள், இருண்டமராகக்கிடந்த தன் மகனுடலைக்கண்டு, அவனைப்பெற்றபோதடைந்த மகிழ்ச்சியினும் அதிக மகிழ்ச்சியடைந்தாள்—என்பது. இப்பாட்டில் கூறப்பட்டதை நோக்கும்போது, இத்தகைய வீரத்தாய்மார் உலகத்திலேயே அரியர் என்று தோன்றுமென்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வாதே, ஔவையாரும்,

“கடல்கிளர்க் தன்ன (ச)கடுர் காப்பண்
வேந்துவாய் மடித்து வேறலைப் பெயரித்
தோறுகைத் தெழுதருந் தூந்தெறி ஞாட்பின்
வருபடை போழ்ந்து வாய்ப்படை விலங்கி
இடைப்படை யழுவத்துச் சிதைத்துவே ருகிய
சிறப்புடை யாளன் மாண்புகண் டருளி
வாடுமுலை யூறிச் சுரந்தன
ஓடாப் பூட்கை விடலை தாய்க்கே.” (புறம்-2.கடு)

இப்பாட்டிலே, தகடுரில், எதிர்ந்தபகைவர் சேனையின் ஊடே வீழ்ந்து அவரை வெட்டிக் கொண்டே சென்று, அச்சேனைநடுவில் தானும் வெட்டுண்டு இருதுண்டமராகக்கிடந்த தன் புத்திரனது மாட்சியைக் கண்டு அகல்குளிர்தலால், அவனைப்பெற்ற வயதுமுதிர்ந்த தாய்க்கு முலையூறிப் பால்சுரந்தது என அழகுபெறக் கூறியிருத்தல் படித்து மகிழ்த்தக்கது. இன்னும், புறத்திரட்டிலே தகடுர் யாத்திரைப்பாடல்களாகக் கண்டவை தம்வீரப்புதல்வர் செயலைக் கண்டு தாயர் கூறியனவாகவே அமைந்தொளிர்கின்றன.

“எற்கண்டறிகோ எற்கண்டறிகோ
என்மக னாதல் எற்கண்டறிகோ
கண்ணே கணைமூழ் கினவே தலையின்
வண்ண மாலையும் வாளிவிடக் குறைத்தன

வாயே, பொருதுணைப் பகழி மூழ்கலிற் புலால்வழித்து
ஆவ நாழிகை அம்புசெறித் தற்றே
நெஞ்சே வெஞ்சாங் கடந்தன குறங்கே
நிறக்காந்து பலசர நிரைத்தன அதனால்
அவிழ்பூ அம்பனைக் கிடந்த காளே
கவிழ்பூக் கழற்றின் காய்பொன் றனனே.”

“இத்தகரீர் யாத்திரை, துறக்கத்துப் பெயர்ந்த நெடுங்காளீன்தாய்
இறந்துபட்ட தலைப்பெயனிலை” என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். (தொல்,
புறத்திணையியல், குத்-உச.)

“குரங்கு மேனித் திரங்குமுகச் செதுமுலை
நரைமூ தாட்டி வினவுதி யாயின்
தும்மகன் கொல்லோ அறியேன் இம்மகன்
கொற்ற வெண்குடை மன்னர்க்கு உசவீச்
செஞ்சோற் றருங்கடன் வெஞ்சமத் தாற்றி
களிதுதலை யடுத்த மாகா னீட்டிப்
பிளிறுரான் முரசு மெத்தனை யாக
பருந்தின் செருநிழற் பந்த ராக
அழிபிணக் குன்றே வேலி யாக
கழுருணக் கிடந்த காளேதம்
மகன்கொலோ யானறி யேனிடம் மகனே.”

“வாழிய துடிய வாழிய துடிய
என்மகன், ஆர்த்தெறிந் தனனே எறிந்தார்த் தனனே
ஆர்த்து மெறியான் எறிந்து மமரான்
கையது வேலே காலது கழலே
மெய்யது சினமே.மேற்சென் றனனே
வேந்த ரெல்லார் தனனேக் கினரே
நோக்கி னேக்கா முறுவலன் ருக்கி
தழீஇந் தாமெனத் தண்ணுமை
கழித்தா னெள்வான் வீழ்த்தன களிதே.”

இனி, புறநானூற்றில், ஒருவன்,காவற்பெண்டு என்னும் பெண்
புலவரை நோக்கி ‘தும் மகன் யாண்டுளான்’ என்று கேட்ப, அத
ற்கு அவர் கூறிய அழகிய பாடல் பின்வருவது.—

“சிற்றில் நந்துண் பற்றி நின்மகன்
யாண்டெ னேவென வினவுதி; என்மகன்
யாண்டெ னுயினும் அறியேன் ஓரும்.
புலிசேர்த்து போகிய கல்லளை போல
ஈன்ற வயிறே இதுவே
தோன்றவன் மாதோ போர்க்களத் தானே.”

இதன் பொருள்—சிறிய வீட்டிலே நல்லதுணைப் பிடித்து
க்கொண்டு, உன் மகன் எங்குள்ளான் என்று கேட்கின்றாய்; என்னு
டைய மகன் எவ்விடத்திருப்பினும் யான் அறியேன். புலிதங்கிப்
போன மலைக்குகை போல அலினைப்பெற்ற வயிறே இது; அவன்
புத்தகளைத்திலே தோன்றுவன்; ஆண்டுச் சென்று காண்பாயாக—
என்பது. இதனால், இப்பாட்டுப்பாடியவர் மறக்குடிப் பெண்டிரா
தல் வேண்டுமென்பதும், புலியொத்த போர்வீரனை மகனாக உடைய
வர் என்பதும், அத்தகை வீரமகனைப் போர்க்களத்தே போக்கியபின்
அலினைப்பெற்ற தம்வயிற்றைப் புலிகிடத்து போன கண்முழையாகக்
கருதினாரென்பதும் விளங்கும். இது பாடியவர் மனநிலை எவ்வளவு
அருமை பெருமை வாய்ந்துள்ளது! வீரமக்களைப் பெறுவதில், பழைய
காலத்துப் பெண்டிர் அடையும் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் இத்
தன்மையன என்பது இதனால் நன்குவிளங்கும்.

இனி, தம் வீரமக்கள் போர்க்குச்சென்று அங்கே சிறிது மான
த்தாழ்வான செயலைச் செய்ததாகத் தெரியவரின், அவர் தாயர்
அம்மக்களை மிகச்சினந்து வெறுப்பர். ஒருதாய், தன் மகன், பகைக்
களிற்றின் மேலே வேலைபெறிந்து, அவ்வேலைத் திரும்பப்பெறும்
ஆற்றலில்லாது வெறுங்கையொய்ப் புறங்கொடுத்தது கண்டு,

“வாதுவல் வயிறே வாதுவல் வயிறே
நோகேன் அந்தை நின்னீன் நனளே
பொருத்தா மன்னர் அருஞ்சம முருக்கி
அக்களத் தொழிதல் செல்லாய் மிக்க
புள்முகக் குஞ்சா மெறித்த எஃகம்
அதன்முகத் தொழிய நீபோத் தினையே
அதனால், எம்மில் செய்யாப் பெரும்பழி செய்த
கல்லாக் காணையை ஈன்ற வயிறே”

என்று கூறி மிகவும் வெறுத்தனர். இப்பாட்டின் கருத்தா வது—பகையரசரைப் போரில் வென்று அக்களத்திலே தானும் இறந்துபடாமல், யானைமுகத்தெறிந்த தன்வேலை அதனோடே போக விட்டு நீ புறங்கொடுத்துத் திரும்பினை; இதனால் எமது முன்னோர் செய்யாத பெரும்பழியை விளைத்த மூடனாகிய உன்னைப் பெற்ற என் வயிற்றை அறுப்பேன்: அறுப்பேன்—என்பது. இவ்வாறு நிகழும் வீரத்தாயர் கூற்றுத் தொல்காப்பியத்தில் “தாய்தபவந்த தலைப் பெயனிலை” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அந்நாவது—போர்க்களத் துப் பொருதுமாயும் சிறப்பிற்றீர்ந்து தன்மகன் புறங்கொடுத்தா னாக அதுகேட்டுத் தாய் சாக்காடு துணிந்து சென்று மகனைக்கூடும் கூட்டம்” என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். இவ்வாறு, தமிழ்நாட்டு வீரப் பெண்டிர்செயல் பழங்காலத்தே புகழ்ச்சிக்குரியதாக இருந்ததால்ன் றோ, அவர்களைப்பற்றிப் பழைய இலக்கண நூல்களும் பெருமைகூறத் தலைப்பட்டன. போர்க்களத்தே தம்சூழ்க்குச் சிறிதுமானன்கெட வரும்போது அக்காலத்துப் பெண்டிரிலல்பு இத்தன்மையதாயின், வேறு கெட்டவழியால் தம் சூழ்க்குவரும் இழிவை அவர்கள் எவ்வாறு கருதுபவராதல் வேண்டும்? சோழவரசன் ஒருவனது ஏக புத்திரனாகிய உதயசுமாரன் என்பவன், மணிமேகலைமேல் வைத்த கழிபெருங் காமத்தனாகி, அவள் தனியே சோலையிலிருந்தபோது அவளிடம் செல்ல, அங்கே ஒரு விஞ்சையனால் அவ்வரசுமரன் கொலையுண்டனன். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற சோழன், தன் மகன், தன் பெருங்குடிக்கு ஒரேவழித் தோன்றலாயிருப்பவும், அவனது இழிவானசெய்கையால் அவன் சாவைப் பொருட்படுத்தாது,

“மகனை முறைசெய்த மன்னவன் வழியோர்
துயர்வினை யாளன் தோன்றினன் என்பது
வேந்தர் தம்செவி உறுவதன் முன்னம்
சுங்கிவன் தன்னையு மீமத் தேற்றிக்

கொளுத்தியிருக்க” என்று ஆணையிட்டான். அன்றியும் அச்சோழன் மனைவிக்கு, ஒருத்தி, அவள் மகனது சாவைக்கூறும்போது,

“தன்மண் காத்தன்று பிறர்மண் கொண்டன்று
என்னெனப் படுமோ நின்மக னிறந்தது

மன்பதை காக்கும் மன்னவன் தன்முன்
துன்பக் சொள்ளேல்”

என்று இழிவுபடுத்தி, அவனைத் தேற்றுவாளாயினள். இவற்றால் ஒழுக்கங்கெட்ட மக்களை, அவர்கள் எத்தகைய உயர்பதனியிலிருப்பினும், அரசரும் குடிசளும் பெரிதும் வெறுத்துவந்தமை புலப்படும்.

இவ்வாறு, தமிழகம், முன்னாளில் அறிவாற்றல் மிக்க வீரத்தாயர்களை உடையதாகி, அருமையும் பெருமையும் கொண்ட செயல்களுக்குரிய கீலைக் களமாயிருந்தது. அவர்கள் பெற்ற வீரர்கள், குடிகளின் கீழ்மத்தின்பொருட்டும் தந்தாட்டு அரசன்பொருட்டும் ஆதம்பரித்தியாகம் செய்வதற் பயிற்சிக்கவர்களாய், சமயநேர்ந்த போதெல்லாம் அவ்வாறு செய்து, தமிழகத்தின் பெருமையை மலைமேலிட்ட தீபம்போல விளக்கிவந்தனர். சங்ககாலில், தமிழ்நாட்டின் மேல் வடவரசர் படையெடுத்து வென்றசெய்தி கேட்கப்படுதலே அரிது. ஆனால், தமிழரசர் வடவருடன் போர் புரிந்து வெற்றிகொண்டவிஷயம் காணலாம். இதன் காரணம், அக்காலத்து விளங்கிய தமிழர் வீரத்தின் பெருமையேயாம். அத்தகைய வீரத்தை வளர்த்து வந்தவர் யாவர்? தமிழக் தாயர்களேயாவர். அச்சங்ககாலத்துக்குப்பின்பு, வீரத்தாயர்களும் ஆதம்பரித்தியாகம் செய்யவல்ல வீரமக்களும் குறைத்துவந்தபையாற் போலும், வடவேந்தர் பலர் தமிழகத்தே பிரவேசிக்கத்தொடங்கிய செய்திகள் கேட்கப்படுகின்றன. சங்ககாலத்துக்குப்பின்புவடவர்தமிழர்க்குள் நிகழ்ந்துவந்தபோர்கள் அளவுபடுவனவல்ல. பல்லவரென்றும் இரட்டரென்றும் சளுக்கரென்றும் கடம்பரென்றும் கூறப்படும் வடவரசர்தொகுதிபல தமிழகத்தைக் கைப்பற்றின. அதனால் தமிழ்வேந்தராகிய சேரசோழபாண்டியரும் பிறரும் தற்பழம்பெருமை குன்றினர். முடிவில், ஆண்மையும் தியாகமுமாகிய பயிற்சிகள் குறையத் தமிழர்வீரம் முற்றும் தலைகவிழ்த்தது. இக்காலத்தவராகிய நமக்கோ, மேலே கூறிவந்த அற்புதவீரச் செயல்களெல்லாம் வெறுங்கற்பனைக் கதைகளாலே தோற்றம் என்பது திண்ணம். ஏனெனில், நம்மவரது மனநிலை அவ்வளவுகுன்றியொழிந்தது. காலசங்கரத்தின் சுழற்சியால் உலகத்தில் ஓரிடத்திற்குள்ளே உண்டாம் அற்புதமான தல்கள் இவை.

பத்திராசிரியர்.

யாப்பருங்கலக் காரிகை.

எழுவா வெழுத்தொன்றின் மோனை யிறுதி யியைபிரண்டாம்
வழுவா வெழுத்தொன்றின் மாதே யெதுகை மறுதலைத்த
மொழியான் வரினு முண்டி தோறு முதன்மொழிக்கண்
அழியா தளபெடுத்.தொன்றுவ தாகு மளபெடையே.

இக்காரிகை அடிமோனை, அடியியைபு, அடியெதுகை, அடிமுரண், அடியளபெடை என்னும் ஐவகைத் தொடையுங் கூறுமாறெழுந்தது எனக்கொண்டு ஐந்து கூறுபாடுசெய்து அடிதோறும் என்பதனை முன்னையவற்றிற்குஞ் சேர்த்துச் சிலர் உரை கூறுவர்.

இவ்வரை நூலாசிரியர்க்குக்கருத்தாகுமா? கருத்தாகுமாயின்; மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை என்னும் ஐந்தனுள்ளே ஒன்றின் முன்னாவது அடி என்பதனைச் சேரக் கூறி ஏனையவற்றிற்குஞ் சேர்த்துரைக்குமாறு கூறாமொழிவாரா? ஒன்றற்கேனும் இல்லையே. பின் அடி மோனை முதலியன கூறுமாறெழுந்தது என்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்? மோனையாவது யாது? இயைபாவது யாது? எதுகையாவது யாது? முரணாவது யாது? அளபெடையாவது யாது? இவற்றின் இலக்கணங்களை விளக்கும் காரிகையாது? இவற்றின் இலக்கணங்களை விளக்காது அடிமோனை முதலிய கூறினாரென்பது அதிசிதபாகாதோ? அடிமோனை முதலியவற்றின் இலக்கணம் இணைமோனை முதலியவற்றில் எங்ஙனம் செல்லும்? மோனைமுதலியவற்றின் இலக்கணமறிபாதவர் 'இருசீர் மிசையினை' என்பது முதலியவைகளை எங்ஙனமறிவார்! நாற்பது தொடைகளுள்ளே முப்பத்தைந்து தொடைகளையும் 'இருசீர் மிசை' என்னும் ஒரு காரிகையிறுதினை அடக்கிக் கூறினார்க்கு எஞ்சியதொடைகள் அஞ்சும் கூறுதற்கு ஒரு காரிகை வேண்டுமா?

அன்றியும் "இரண்டாம் வழுவா வெழுத்தொன்றின்" என்பதை ஒரு வாக்கியமாகக்கொண்டு "வழுவா இரண்டாமெழுத்து" என்று அந்துவயஞ் செய்து உரைகூறுவர். இரண்டாம் என்பது எழுத்து என்பதோடன்றி வழுவா என்பதனோடு இயையும்மா? இங்

நனமும் பாடுவாரா? இடைப்பிற வரலாயினும் இயைபுவேண்டாமா? “மொழியான் வரினும்” என்புழியும்மையாற் பொருண்முரணையுந் தழுவி இருவகைமுரணுங் கூறினார்க்கு இயைபின் வகையிரண்டும் கூறமை எங்கனம் இயைபாகும்!

இக்காரிகையை ஏழுகூறக்க வேறோர் உரை கூறுதும். அவ்வுரைகூறுங்கால் இத்தடைகளெல்லாம் வருவதில்லை. மோனை, இயைபு முதலிய ஐந்தனிலக்கணமும், எழுத்து சொல். என்னும் இருவகை இயைபும், அடிமோனை, அடியியைபு முதலிய ஐந்தனிலக்கணமும் அவ்வுரையாற் செவ்வே புலப்படும். முன்னர்க் கூறுபாடேழாமாறு அந்வயத்தொடு காட்டுதும்.

- க. எழுவாயெழுத் தொன்றின்மோனை.
- உ. இறுதி இயைபு.
- கூ. இரண்டாம்.
- ச. வழுவாவெழுத் தொன்றினெதுகை.
- ரு. மறுதலைத்தமொழியான் வரினுமுரண்.
- சு. மொழிக்கண் அளபெடுத்தொன்றுவதாகுமளபெடை.
- எ. அடிதோறும் முதல்.

மாகே என்பது மகடே முன்னிலை. அழியாது என்பது பாத பூரணகிசேடணம். இனி முறையே உரைகூறுதும்.

மோனை.

க. எழுவாய் எழுத்தொன்றின் மோனை—எ-து.

அடியின் முதற்கணின் ததாய எழுத்து அவ்வடியிலே சீரின் முதற்கணின் எழுத்தோடாவது மற்றையடிதோறும் முதற்கணின் எழுத்தோடாவது ஒன்றத் தொடுக்கப்படுமாயின்; அத்தொடை மோனைத் தொடை எனப்படும் எ-று.

எழுவாயை எழுவாயாகவும், எழுத்தினை மூன்றாவதாகவும் கொண்டு வேறு கூறுதலும் அகமையும். எழுவாய் என்பது வாய்என்னுந் தத்திதம் பெற்ற ஒருபெயர். இதனால் மோனையினிலக்கணங் கூறப்பட்டது.

சேக்தமீழ்.

இயைபு.

உ. இயதி இயைபு—எ-து.

அடிதோறும் இறுதியாவது அடியொன்றிலே சீர்களினிற்றுத் தாவது ஒன்றத் தொடுக்கப் படுமாயின்; அத்தொடை இயைபுத் தொடை எனப்படும் எ-து.

இதனா லீயையினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

கூ. இரண்டு தும்—எ-து.

அவ்வியைபு எழுத்தானியைவதும், சொல்லானியைவதும் என இரண்டுவகையாகும் எ-து.

எழுத்தானியைவதனை எழுத்தியைபு என்றும், சொல்லானியை வதனைச் சொல்லியைபு என்றுங் கூறவர். இதனால் இயைபு இரு வகையும் என்பது கூறப்பட்டது.

எதுகை.

ச. வழுவா எழுத்தொன்றின் எதுகை—எ-து.

அடிதோறும் ஆதியாவது அடியொன்றிலுள்ள சீர்களினிற்று வது இரண்டாமெழுத்தினால் ஒன்றத் தொடுக்கப்படுமாயின், அத் தொடை எதுகைத்தொடையாகும் எ-து.

மேலானக்குப் பின்னிற்றலிலே வழுவா முறைமையுடைமையின் இரண்டாமெழுத்தினை வழுவாவெழுத்து என்றுர். இதனால் எதுகை யிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

முரண்.

ஊ. மறுதலைத்தமொழியான் வரினும் முரண்—எ-து.

அடிதோறும் முதலாவது அடியொன்றின்கணுள்ள சீரின் மு தலாவது முரணுள்ள சொல்லன் வரினும், முரணுள்ள பொரு ளான் வரினும் அத்தொடை முரண்டொடை எனப்படும். எ-து.

முரண் - பகை, போர், மாறுபடு. மறுதலைத்தல் - மாறுபடுதல். உம்மையாற் பொருண்முரணும் இனிதுபுலப்படவைத்தார். இதனால் இருவகை முரணும் கூறப்பட்டது.

அளபெடை.

க. மொழிக்கண் அளபெடுத்து ஒன்றாவது அளபெடை.

எ-து.

சொல்லின்கண் அளபெடுத்து ஒன்றற் தொடை அளபெடைத் தொடையாகும். எ-று.

இதனால் அளபெடை கூறப்பட்டது.

அடிமோனை முதல்யன.

எ. அடிதோறும் முதல் எ-து.

அடிதோறும் மோனை முதலிய ஐந்தும் வருவது பொதுவே அடியெனப்படும். எ-று.

அடியெனினும் முதலெனினும் ஒக்கும். மோனை முதலிய ஐந்தும் என்பதும், வருவது என்பதும் வருளிக்கப்பட்டன. இதனால் அடிமோனை, அடிபையடி, அடியெதுகை, அடிமுரண், அடியளபெடை என்னும் ஐந்தும் கூறப்பட்டன.

இவ்வாறே இக்காசிகையிலே மோனை, இயடி, எதுகை, முரண், அளபெடை என்னும் ஐந்து தொடைகளினிலக்கணமும், அவற்றின் வகையாய் முதற்கணின்ற அடிமோனை, அடியியைடி, அடியெதுகை, அடிமுரண், அடியளபெடை என்பவற்றின் இலக்கணமும், இயைடி, முரண் என்பவற்றின் வகையுஞ் சுருக்கிக் கூறப்பட்டன.

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

நன்னூல் விருத்திக் குறிப்பு.

பெயரியல்.

(உகக) தொல் “வேற்றுமைதாமே யேழெனமொழிப - னினி கொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டேட.”

(உகஉ) தொல். “அவைதாம் - பெயரைமொடுகுஇன் அத கண் விளியீற்றது”

(உக௩) பிறிதுபிறிதேற்ற பென்னுஞ் சூத்திரத்துக்குச் சேலு வரையருரையை மறுத்துரைகூறுமாறு தொல்-விரு-31ம் எட்டின் பிற்பக்கத்திற்காண்க. “வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப் பிறவுந் தமபோற் செபின்”

(உக௪) அகத்தியம். “வினைநிலை புரைத்தலும், வினாவிற்கேற் றலும், பெயர்கொள வருதலும் பெயர்ப்பய விலையே”

(உக௫) எழுவாய்க்கருத்தாவை அபிவிதகருத்தா வெனவும், மூன்றனுருயின் கருத்தாவை அபிவிதகருத்தா வெனவும், ஏவும் வினைமுதலை ஏதுகருத்தாவெனவும், லியற்றும் வினைமுதலைப் பிரயோ ச்சியகருத்தாவெனவும் கூறுவர் வடநூலார்.

(௩00) சிமபான்மை அரனதுதோழன், குன்றவர் தமதுசெம் மல், என உயர்க்கிணை பொருமைப் பொருண்மைக்கும், தினதடியா ரொடல்லால், எனவுயர்க்கிணைப்பொருண்மைப் பன்மைக்கும், எனது கைகள் என அஃறிணைப்பொருண்மைப் பன்மைக்கும், அது உருபு வரும். “அரனதுதோழன்” சூடாமணிகண்டு, முதற்கொகுதி. “குன் றவர் தமதுசெம்மல்” கந்தபுராணம் வள்ளியம்மை கல்யாணப்படலம். “தினதடியா ரொடல்லால்” திருவாசகம் திருச்சதகம் ௨-ம் கவி.

(௩01) ஐகாரவீற்றுப்பொதுப்பெயர்க்கு ஐகாரம் எசரமாய்த் திரிதலுமுருபாய்; ௨-ம் சுந்தரமூர்த்திகாயனர் தேவாரம்.

“பொன்னுர்மேனியனெபுலித்தோலையரைக்கினைத்து யின்னாச்செஞ்சடைமேல் விளிர்கொன்றையணிந்தவனே

மன்னே மாமணியே மழபாடியுண்மாணிக்கமே
யன்னே யுண்ணையல்லாலினியாரைரினைக்கேனே.”

இதனுள் ‘அன்னே’பெனவும், செளந்தரியலகரி, ௩௬-ம் பாட்டு

“நிலைபெறுசுவாதிட்டான சின்சிவவனலுநீயு
மிலகியதன்மை நெஞ்சத்திறைஞ்சுவமுரைக்கமாட்டே
முலகம்பார்வைசெந்தீர்குருகினின்கருணைபொங்கி
யிலையெறியமுதப்பார்வை யளித்தினிதருமம்மே”

இதனுள் ‘அம்மே’ எனவும்வந்தன.

வினையியல்.

(௩௩௮) அகரவீறும், வியங்கோள் விசுதியாம்; உ-ம், செளந்தரியலகரி, ௨௬: “முதுமறைசொல்லிளவனிகை” இக்கவியில், அமர, வர எனவும், வைராக்கியசதகம் “தாயினு மிரங்கியென்றனைவந்தாண்டருள் - தூயவன் சரணமே சுமக்க வென்றலை- வாய்துதி செய்க்ரமலர்க றீய்த்தொழ - நேயமோ டனுதின நினைக்க நெஞ்சமே” இதில், செய, தொழ, எனவும்வரும். பழனியந்தாதி “அகல்வஞ்சந்தகரத்தம்படுகண்ணியர்” இக்கவியினீற்றடியில் “அகல” எனவும் வரும். திருச்சதகம் (௧௫) “வானநாடருமறி” என்பதில், நைய வையகத்துடைய விச்சையே. “நைய” எனவும் வரும்.

(௩௩௯) உளன், உள்ளன், உளர் என்பனபோலக் குறிப்புணர்த்தி இன்றென்பதற்கு மறுதலையாய் அஃறிணையொருமைப் படர்க்கைக்குரிய “ஓ” விசுதிபெற்று நிற்கும் உண்டென்னுஞ்சொல்லும் வேறே. இல்லென்பதற்கு மறுதலையாய் உண்மைத்தன்மை யுணர்த்தி வேறு, இல், யார், எவன் என்பன போல, விசுதியின்றிப்பொதுச் சொல்லாய் சிற்கும் உண்டென்னுஞ் சொல்லும் வேறே யெனக்கொள்க; இதுயாரெனவகரங் கெட்டு நிற்கும் பலரறிசொல்லும் வேறே. யாரென்னும் வினாவினைக் குறிப்பும் வேறே யாமாறுபோலக்கொள்க. தொல்-விரு-௪௦-௭௫ பிற்பக்கம்.

நாலடியார்கல்வி-௩. ‘களர்சிலத்துப் பிறந்தவுப்பினைச் சான்றோர், வினை நிலத்து நெல்லின் விழுமிதாக்கொள்வர், கடைநிலத்தோராயினுங் கற்றறிந்தோரைத்-தலைநிலத்து வைக்கப்படும்.’ ௭௭. கீழ்மை

எ-“ஊமநீர் பசும்பொன்மேன்மாண்ட மணியழத்திச் - செய்ததெளி
 னுஞ் செருப்புத்தன்காற்கேயா - மெய்திய செவ்வத்தராயினுங் கீழ்
 களைச்செய், தொழிலாற் காணப்படும்”

(௩௪௦) “திணைத்தாளன்ன சிறுபசங்கால வொழுஞ்சீரால
 பார்க்குங்குருமுண்டு” என்புழிக்காலவென்பது பெயரெச்சினைக்
 குறிப்புச்சொல்; கால வென்புழி அகரம் பால்காட்டுயிறென்றாற்படு
 மிழக்கென்னையெனின்:—அஃதுண்டென்னு மொருமைச்சொற்கொ
 ண்டிமுடிதலிற் பால்வழுவாய் முடிபுமென்க. இவ்வுண்டென்னுஞ்சொ
 ள்ஐம்பான் ழுண்டத்திற்கும் தொதுவன்றே வெனின், அறியாதுக
 டாவினாய். (தொல்-கிரு-20-வடு-பிற்பக்கம்) இங்கேயுண்டென்பதகு
 றிப்புணர்ந்தி நின்றலின் அஃதொருமைச் சொல்லிலையாமெனவுணர்க.
 அற்றேற்கால, குருகென்பது பன்மையொருமை மயக்கமெனக்கோடு
 மெனின், அற்றன்று. “மாடமதுவார் சடையவள்ளையுமொக்கும்”
 என உயர்திணைக்கண்ணும் பின்னுவருதலினொருகாரணமுமின்றித்
 திணைமயங்குதல் பொருந்தாமையி னின்றோரன்னவை யெல்லாம்
 பெயரெச்சக் குறிப்பேயாமென்க.

(௩௪௩) செயவென்னும் வாய்பாட்டெச்சம் முக்காலத்திலும்
 வரும். நிகழ்காலத்தின்கண் இது நிகழாநிற்க இது நிகழ்ந்தது என்
 னும் பொருட்டாயும் இறந்தகாலத்திற் காரணப் பொருட்டாயும்,
 எதிர்காலத்திற் காரியப்பொருட்டாயும் வரும்.

(உ-ம்.) ஞாயிறுபடவந்தான் நிகழ்வு. மழைபெய்யக் குளம்
 நிறைந்தது இறப்பு. உண்ணாவந்தான் எதிர்வு.

சுருபுவந்தான் என்பதற்கு நகரின் றுவந்தான் எனப் பொருள்
 கொள்ளப்படுதலில் புகரம் நிகழ்காலத்தினும் வருமெனக் கொள்க.

(தொடரும்.)

ஜி. சதாசிவப்பிள்ளை.

நல்லொழுக்கம்.

[புரீ: இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

உகந-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

‘ஹேல்டன்’ தானே ‘ஹேண்டல்’ என்பவரை வியந்து பேசுதலில் கிரத்தையுள்ள வராயிருந்தார். “அவர் நம்மனை வருக்கும் தந்தை” என்று ஒரு காலத்தில் சொன்னார். ‘ஸ்கார்லீட்டி’ என்பவர் இத்தாலி தேசமுழுவதும் ஹேண்டல் என்பவரை வியந்தவராகத் திரிந்தார். அவருடைய நாமம் உச்சரிக்கப்பட்டபொழுது அவருக்கு மரியாதையாகவணங்கிக்கொள்வார். அந்தப்பெரிய கவிஞரை ‘மோஸர்ட்’ என்பவர் தெரிந்துகொண்டதானது குறைந்த பிரியமுள்ளதன்று. ‘ஹேண்டல்’ என்பவருக்குப் பிரியமுண்டான்பொழுது அவர் மின்னலைப் போலப் பிரகாசிப்பிக்கின்றார் என்றார். ‘பித்தோவன்’ என்பவரைக் கானராஜ்யத்திற்கு அரசனாக வாழ்த்தினார். ‘பித்தோவன்’ இறக்கும்போது, ஹேண்டல் உடைய கிரத்தத்தை நாற்பது தொகுதிகளாக அவருடைய இஷ்டர்களில் ஒருவர் அவருக்குப் பரிசாக அனுப்பினார். அவர்கள் அவருடைய அறைக்குள் கொண்டுவரப்பட்டன. உயிர்த்தெழுந்த சுண்ணால் அவற்றை திறுதிடுறென்று பார்த்து அவருடைய விரலை நீட்டி அவற்றைக்காட்டிக்கொண்டு “அதோ அதோ உண்மையிருக்கிறது” என்று உறக்கச் சத்தித்தார்.

ஹேல்டன் ஆனவர், சென்றுபோன பெரியவர்களுடைய யுகத்தை மட்டுமன்று, அவர்களத்தில் இருந்த இளைஞராகிய மோஸர்ட், பித்தோவன், இவர்களுடையதையும் மதித்துக்கொண்டனர். அற்பமனிதர் தங்கள் தோழர்களைப்பற்றிப் பொறுமைகொள்ளலாகும். ஆனால், உண்மையான பெரிய மனிதர்கள் அவர்களைத் தேடி ஒருவரோடொருவர் அன்பினராகின்றனர். மோஸர்ட் என்பவரைப்பற்றி ‘ஹேல்டன்’ எழுதியது வருமாறு:—“மோஸர்ட் உடைய கப்பிரமான கானத்தையப்பற்றி நான் உணர்ந்து அனுபவிக்கிற அளவுக்கு, கானசாஸ்திர பரிச்சயம்பெற்ற ஒவ்வொருவரும், விசேஷமாய் பெரியவர்

களும், உருகி ஆழ்ந்து அறியவேண்டுமென்பதை வற்புறுத்துவது தான் எனது விருப்பம்.” அப்பால் ஜனங்கள் தங்கள் தேசத்திற்குள் அத்தகைய பூஷணம்போன்றவரை உடைத்தாயிருப்பதில் ஒரு ஜாதியார் மற்றொருவரைப்பார்த்துப் பொறாமை கொள்வார்கள். ‘பிரேசு’ வானது இந்த அருமையான மனிதனை வைத்துக்கொள்ள முயற்சிப்பது மட்டுமன்று. ஆனால், அவருக்கு வெருமானஞ் செய்யவும் வேண்டும். ஏனென்றால், இவ்வளவு இல்லையானால் ஓர் பெரிய யூசியின் சரித்திரமானது உள்ளபடியே துக்ககரமானதே. ஒப்பற்றமோஸர்ட் என்பவர் சக்கரவர்த்தியால் அல்லது அரசரால் ஆதரிக்கப்படாமலிருப்பதை நினைக்க எனக்குக் கோபம் உண்டாகிறது. என்னுடைய கோபத்தை மன்னியுங்கள். ஆனால் அந்த மனிதனை அவ்வளவும் பிரியமாய் நேசிக்கிறேன்.”

ஹேய்டன் உடைய யோக்கியதைகளை மதித்துக்கொள்வதில் அவரைப்போலவே, மோஸர்ட் என்பவரும் பூர்ண அபிப்பிராயமுடையவராயிருந்தார். ஓர் கிரந்த யோக்யதா பிரகாசகர்பால், ஹேய்டனைப் பற்றிப் பேசுங்கால், அவர் சொன்னதாவது “ஐய, நீரும் நானும் ஒன்றுகூட்டப்படினும் ஒரு ‘ஹேய்டனுக்கு ஈடாகோம்’. மோஸர்ட், முதல் முதல், ‘பித்தோவனை’ பற்றிக் கேள்விப்பட்டபொழுது அவர் சொன்னதாவது:—“அந்த வாரிபன் சொல்வதைக்கேளுங்கள். உலகத்தில் பிற்காலத்தில் பெரிய பெயர் எடுக்கக்கூடியவன் அவன் என்றும் உறுதியாயிருங்கள்” என்பதாம்.

‘பப்பன்’ என்பவர் றீபுட்டன் என்பவரைத் தத்துவ சாஸ்திரிகள் எல்லாரையும்விட மேலாகக்கொண்டு, தான் வேலைசெய்யத்தொடங்கும்பொழுது தன் முன்பாக அவருடைய படத்தை எப்பொழுதும் வைத்துக்கொள்ளும்படி அவ்வளவு உயர்வாக அவரை மதித்துக் கொண்டனர். அப்படியே ‘ஸ்சிசில்ஸ்’ என்பவர் ‘ஷேக்ஸ்பியரை’ மதித்தும் மாரியாதையுடனும் வைராக்கியத்துடனும் அநேக வருஷங்களாய் அவர் நூலை ஆராய்ந்து முதலில் உலக சபாவத்தை அறியத் தகுதியுள்ளவரானார். அப்பால் அவரைப்பற்றிய மதிப்பானது முன்னினும் அதிக ஆவலுடன் கிளர்ந்தது.

‘பிட்’ என்பவர் கான்னிங் உடைய எஜமானும் தோத்திர பாத் திரமுமாயிருந்தார். அவரை அன்புடனும் பக்தியுடனும் பின்பற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர். கான்னிங் சொன்னதாவது “என்னுடைய முழு மனதையும், புத்தியையும், நான் செலுத்தியது, ஜீவித்துக்கொண்டிருந்த ஒரே புருஷருக்கு ஆம். மிஸ்டர் பிட் இறந்தது முதல் என்னை நடத்தைத் தலைவர் இல்லை. என்னுடைய இராஜகத்திரத்தொழிலானது அவருடைய கல்லறையில் புதைபட்டுக் கிடக்கின்றது” என்பதாம்.

பிரான்ஸ் தேசச் சரிசு தத்துவசாஸ்திரி ஒருநாள் மாணுக்கர்களுக்கு பிரசங்கஞ் செய்கையில், வெளி ஜனங்கள் அதிகமாய்த் தெரிந்து விசேஷமாய் மதிக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளை யுடைய, ஸர்-சார்லஸ் பெல், என்பவர் அவருடைய வகுப்பு அறைக்குள் வந்தார். அப்படி வந்தவரை அந்த வித்துவான் உபசரித்துத் தன்னுடைய பிரசங்கத்தை உடனே நிறுத்திவிட்டுப்பெரிதும் புகழ்ந்தனர்.

சிற் ப வித்தையின் பெரிய நூலை முதலில் அறிவதானது ஒவ்வொரு இளைஞராயுள்ள சித்திரவேலைக்காரரின் வாழ்க்கையில் முக்கியமான சங்கதியாக ஏற்படுவது வழக்கம். ‘கரிக்கோ’ என்பவர் ‘ராய் பியல்’ உடைய ‘ஸென்ட் லிவிஸியா’ வை முதலிற் பார்த்த மாதிரியே அவர் தனக்குள் ஒரு சக்தி யெழுந்ததுபோல் உணர்ந்து “நானும் கூட ஒரு சித்திரவேலைக்காரனாய் இருக்கின்றேன்” என்று உரக்கச் சொன்னார். அப்படியே ‘கான்ஸ்டேபில்’ என்பவர் ‘கிளாட்’ உடைய ‘ஹேகர்’ படத்தை முதலிற் பார்த்ததை அவருடைய ஜீவகாலத்தில் ஒரு குறித்த காலமானதாக நினைப்பது வழக்கம். ‘ஸர் ஜார்ஜ் பியூமண்ட்’ என்பவரும் அதே படத்தை மிகவும் ஈய்ந்து தன் வீட்டைவிட்டுச் சுவாரி போகும்பொழுது எப்பொழுதும் தன்னுடைய வண்டியில் வைத்துக்கொண்டுபோவார்.

பெரியவர்களாலும் கல்லவர்களாலும் ஸ்தாபித்த நிதர்சனங்கள் புழுகிறதில்லை. அவை அவர்களுக்குப்பின் வருகிற சக்திகளிடத்தில் நின்று பேசிக்கொண்டிருக்கின்றன. மிஸ்டர் ‘காப்டன்’ உடைய மரணத்திற்குப்பிற்பாடு உடனே ‘காமன்ஸ்’ சபையில் ‘மிஸ்டர் டிஸ்

ரெயினி' என்பவரால் மிகவும் அழுத்தமாய்ப் பேசப்பட்டது வருமாறு:—

“நம்முடைய ஒப்பற்றதும் கிணர்த்திக்கக்கூடாததுமான நஷ்டங் களை நான் ஞாபகத்துக்குக் கொண்டுவரும்போது அந்தப் பெரிய மனிதர்கள் நம் விஷயத்தில் முற்றிலும் இழுக்கப்பட்டவரல்லரென் றும், அவருடைய மொழிகள் இந்தச் சபையில் அடிக்கடி எடுத்துக் கூறப்படுமென்றும், அவர்களுடைய அனுஷ்டானங்களை நாம் அடிக்கடி குறிப்பிட்டு மேற்கொள்க எடுக்கலாகுமென்றும் அவர்களு டைய மொழிகளும் கூட நம்முடைய தர்க்கத்திற்கும் விவாதத்திற் கும் உரிமைப்படுமென்றும் கொள்ளுகிற இச்சமாதானமானது நம்மி டத்தில் சேஷித்திருக்கின்றது. பார்லிமெண்டின் சில மெம்பர்கள் காலஞ்சென்று போனபோதிலும் இப்பொழுதும் மெம்பர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இறந்தவர்களல்லர்; அவர்களுக்குக் கை யொப்பக்காரர் தேவையில்லை; கால நடப்பும் அவர்களைப் பாதிக்க மாட்டாது. மிஸ்டர் காப்டன் என்பவர் அப்பேர்ப்பட்டவர்களில் ஒருவர் என்று நான் கிணக்கிறேன்” என்பதாம்.

ஜீவ்ய சரித்திரத்தின் முக்கிய கற்பனை என்னெனின், மனிதன் எவ்வாறு இருக்கக்கூடும்; கூடியவரை எவ்வளவு செய்யக்கூடுமென் பதைக் கற்பிக்கின்றது; ஆசுவே ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் புதிய பல த்தையும் நம்பிக்கையையும் கொடுக்கலாகும். மிகவும் பெரியோரைப் பார்த்து மிதவும் நாழந்தவர்களும், புகழ்ந்து கற்பித் தைரியங் கொள்ளலாம். இரத்தத்திலும் வம்சத்திலும் நரகஞர் சம்பந்தப் பட்ட இந்தப் பெரிய சகோதரர்கள் சர்வ விபாபகமாக வசிக்கத் தொண்டு, அவர்களுடைய கல்லறையினின்றும் நாப்பிடம் இப்பொழு துய்ப்பேசி, அவர்கள் அனுசரித்துவந்த மார்க்கங்களை நமக்கு சம்க்களு யாற் காட்டுகின்றனர். நம்மை நடத்தி, வசப்படுத்தி ஆளுகை செய்வதற்கு, அவர்களுடைய நிதர்சனம் இன்றும் நம்முடன் நிகழ்கின் றது. ஏனென்றால் மேன்மைமான ஒழுக்கமானது சந்ததி பாரம் பர்யமாக நின்று இடையறாது தன்னைப்போல உற்பலிக்கத்தக்கதான நித யமான பிதிரார்ஜிதமாயிருக்கிறது.

சூத்:

ஜீவஜந்துக்களின் நிறமும் அதன் பயனும்.

—:0:—

பண்டைக்காலத்தொட்டு ஆடுதலிற் பெயர்பெற்ற ஆண்மயில்மட்டுமழையதோகைகொண்டிருப்பதேன்? நல்லரவந் தனது படத்தை விரிக்க அதனிடையில் அரக்கன் கண்போலீரண்டு பயங்கரமான இரோகை தோன்றுவதேன்? பச்சோத்தியோ பன்முறைபுந் தன்னிறத்தைமாற்றியொளிப்பதேன்? சிலந்திப்பூச்சிபுட்சில எறும்பைப்போல்வேடம்பூண்டு பார்ப்போரை ஏபாற்றுவதேன்? இன்னனவின்க்கட்கு ஒருவாறு விடைபகர்வான் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது இச் சிறு விசயம். ஜீவப்பிரானிகளிற்சில ஒருவர்ணக்கொண்டும் வேறுசில பலவர்ணக்கலந்தது மரபுமேனி யுடையனவாம். அங்ஙனம்பூண்டவர்ணத்தால் அவற்றிற்கு எத்துணைப் பயனுண்டாம் என்னும் விஷயத்தைப் பற்றி விசாரித்தல் தகுதியுடைத்து.

ஜீவப்பிரானிகளின் நிறத்தை, அதுபயக்கும் பயனுக்குத்தக்கவாறு உயிர்நூல் வல்லார்பிரிவு செய்திருக்கின்றனர். அப்பிரிவுகளில் மேம்பட்டவை ஆறேயாம். அவையாவன:—பலன்படாநிறம், தற்காப்புநிறம், வசிகரநிறம், எச்சரிக்கைநிறம், போலிநிறம், சம்போகநிறம் எனப்படும். இனி, இவைபொய்வொன்றைக்குறித்துச் சில சொல்லிவிடுப்போம்.

காகல் கறுத்திருப்பதனால், அதற்கு யாதானும் பயனுண்டாவென்ற கேள்விக்குப் பயனின்றது என்றுத்தரமுரைத்தலே தகுதியாம். இத்தகைய நிறத்திற்குப் பயன்படா நிறமென்று (Non-significant coloration) சாஸ்திரிகள் பெயரிட்டிருக்கின்றனர்.

தாங்கொண்ட வர்ணத்தால் தம்மைத் தம்மெதிரியிடமிருந்து காப்பாற்றிக்கொண்டு இடையூறின் திக் காலக்கழிப்பன சிலபிரானிகள். இங்ஙனம் பயன்படும் நிறத்திற்குத் தற்காப்பு நிறமென்று (Protective coloration) பெயர் கொடுத்திருக்கின்றனர். மரங்களில் பசுமைவாய்ந்த இலைகளினிடையே இலைக்குந் தனக்கும் பேதம்

புலப்படாவண்ணம் பச்சைப்பாம்பு ஜீவிப்பது யாவரு மறித்தவிஷயம். அதனைச் சலபமாய் இலைகளின் மத்தியினின்று வித்தியாசப் படுத்திக் காண்பது மிகவரிதாகும். கூர்மையான கண்ணுள்ளவர்களே அது மரக் கொம்புகளின்மேல் நேராய் இழைந்தோடுவதைக் கண்டு ஆச்சரியப் பட்டிருப்பார்கள். அது இவ்விதம் தன்னையுக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, மரங்களின்மேல் வந்துட்சாரும் சிறு பறவைகளையும் ஆகாரமாகக் கொண்டு விழுங்குவதற்குப் பெரிதும் பயன்படுதல் அதன் பசுமைநிறமேயாம். இவ்வண்ணமே, வேறொருபாம்பு பாலைவனங்களிலும் மணற்சாரலான விடங்களிலும் வசிக்கின்றது. அதை நம்மவர் இரட்டைத்தலைப் பாம்பென்றழைத்து, ஆறுமாதம் முன்புறத்தாலும் பின்னாலுமாதம் பின்புறத்தாலும் ஊர்த்து காலக் கழிக்குமென்று சொல்லி, இப்பெரும்பொய்யை மெய்யென்றுகாப்பி, அதைப்பற்றி இன்னும் அசம்பாவிதக் கதைகளைப் புனைந்து வழங்குகின்றனர். மற்றப் பாம்புகளைப்போல் இதற்கு மொருதலைதானுண்டு; ஆனால் இதன்வால் கூர்மையாயிராது சற்றுக்கூழையாயிருக்கும்; இப்படி யுருண்டிருக்கும் வாலின்மேல் இரண்டு கறுத்த புள்ளிகளுண்டு. இப்புள்ளிகளைக் கண்ணென்றுகொண்டு மயங்கி வாலையுத் தலையென்பார்களோ? இம் மணற்பாம்பு தன்னைச் சுற்றிலுமுள்ள மணலின் நிறத்தையே கொண்டது; மணலின்மேல் புரளுங்கால், மணலுக்குமிதற்கும் பேதங்காண்பது மிகக்கடினமே. இங்ஙனமே தம்மைச் சுற்றியிருக்கும் பொருள்களினிற்றத்தை மேற்கொண்டு வாழ்வன, தோட்டங்களிற் செடிகளின் மேலகப்படுஞ் சில சிலந்திப்பூச்சிகளாம். சில சிறுகொம்புகள் போலும், சில சிறு விதைகள் போலும், சில சிறுபூவரும்புகள் போலும் வேஷம் பூண்டு பார்ப்போரையும், தம்மெதிரிகளையும் ஏமாற்றுவன. “தேவடியாப்பூச்சி”யென்றும், “வண்ணுத்திப்பூச்சி” யென்றும் பலபேர்கொண்டுவழங்கும் அழகிய பூச்சிகளின் கூட்டுப்புழுக்களும் இன்னணமே மரக்கொம்புகள் போல் வேடந்தரித்து மரத்தினிலைகளைச் சிறிதுசிறிதாய்த் தின்று அழிக்கின்றன. இவற்றைக் கண்டு பிடித்து ஒட்டிச் செடிகளைப்பாதுகாக்க யாம் எத்தனிக்கும் போது அவற்றிற் சில கைகால் களைச் சுருக்கிக் கொண்டு, எதிர்த்து நின்று நமமைப் பயமுறுத்திவது நமக்குப் புன்னகை யுண்டாக்கும்.

கோயமுத்தூர், பழனி, நீலகிரி முதலிய இடங்களில் இலைப்பூச் சியென்றொரு பிராணியைக்காணலாம். அதற்கும்அது தின்னுமிலைக் கும் எவ்விதமாறுபாடுங் காண்பதரிது. நமது கண்களுக்கெதிரிலே யே இலையைத்தின்றுகொண்டிருக்க, அதை நாம் காண்பது யிக்க அசாத்தியமாகும். நிறமட்டுமே இலையைப் போன்றது மன்றி, இவற்றின் அங்க வமைப்பும் இலையின் அங்க வமைப்பைப் பெரிது மொத்திருக்கும்; ஆகவே இது இலையோ இலைப்பூச்சியோ என்று சந்தேகப்படுவது சாதாரணமாம். இதைப்போலவே செடிகளில் வசிப்பது இன்னுமொருபூச்சி; அதைக் 'கொட்புப்பூச்சி' யென்றும், "இடையன்" என்றும், "தயிர்கடையும் பூச்சி" யென்று மறைப்பார்கள். அதற்கு ஆங்கிலத்தில் "ஜெப்பூச்சி" யென்னு மறு பெயருமுண்டு. இப்பெயர் கொள்ளவேண்டிய காரண மென்ன? நாம் ஜெபஞ் செய்யுழி இரண்டு கைகளையுஞ் சேர்த்துக்கூப்புவதுபோல், இதுவுமுட்காரங்கால் தன் முன்னிரண்டு கால்களையுஞ் சேர்த்து உயரத்துக்கி உட்காரும். இது இலைபுருவங்கொள்ளாதுகொம்புகளைப்போலீண்டு மெலிந்திருக்கும்.

முதுகெலும்பில்லாச் சில பிராணிகள் கடலின் மேற்பக்கத்துச்சிளிக்கின்றன. அவற்றைப் பெரு மீன்களும் மற்றைக் கடல்வாசிகளும் ஆவலாயுண்ணுமாதலின், எதிரிடமிருந்து தப்பியோடிப்பிழைக்கும் பொருட்டு இவற்றுட்கில கண்ணாடிபோற் றெளிவான தேகமுடையன. தண்ணீர்க்கு மேல் நின்று இவற்றை நோக்கின் கடல்நீர் நிறங்கொண்டிருக்கும், கடலின் கீழிருந்து பார்க்க, ஆகாயத்தின் நீலவண்ணங்கொண்டதாகப் புலப்படும். ஆகவே எவ்வண்ணம் நோக்கினும் இவற்றின் சுயவுருவந்தோன்றாது. இத்தகைய உதாரணமும் இவ்வகுப்பிற் சேர்க்கப்படுதல் வேண்டும்.

இன்னு மோருதாரணம். கணவாய் மீன் என்று சொல்லப்படும் ஒருவினோதப்பிராணி கடலில் வசிக்கின்றது; சென்னப்பட்டணத்துச் செம்படவர் அதைக் 'கடமான்' (கடல்மான்) என்று விளிப்பார்கள். அதன் தலையைச்சுற்றிப் பத்துக்கைகளும்,தலையின்மீது விசாலமான இரண்டுகண்களுமுண்டு. கண்கள் மானின் கண் போன்றமையால், இதற்குக் கடமானென்று பெயரிட்டார் போலும்! பச்சோந்தியைப்

போற் கணவாய் மீனும் தன்னிறத்தை யடிக்கடி மாற்றும். வினோத தீபிகையில் நாம் பன்முறையும் பார்த்திருக்குஞ் சில சுழலும் புஷ்ப பிம்பங்கள் போல இதன்நிறம் கண்ணைப்பறிக்குமளவு இடைவிடாது மாறும். இந்த வேடிக்கையைக்கண்ணுற்ற இதனெதிரிகள், “இஃதென்னை? ஓர் இராம்கதன்போலும் ‘கிட்டநெருங்கினால்விழுங்கிவிடுமோ’ என்று கினைத்துப்பயந்து பலதிக்குகளிலுமோடும். ஆனால் இது வெறும் மாயவித்தை என்று பழக்கத்தாலறிந்த சிலபெருமீன்கள் கடமாணை விழுங்கப்பின் றொடர்ந்தோடும்; அக்காலத்துக் கடமான் வேறொருபாயத்தால் மீனை வென்று ஓடி யொளிக்கும். எதிரியைத் தன்னருகிற் கண்டதும், தன்னிடத்துள்ள மைநிறைந்தஓர்ப்பையைத் திறக்கவே, அந்தோ! கறுப்புமை கடல் நீரிற் கலக்கக் கடமாணைச் சுற்றிலுமிருளடர்ந்து போம். அவ்விருளில், துரத்தும் மீன் வழிதடு மாறித்திகைத்து கிழ்க, கணவாய்மீன் கண்ணுக் கெட்டாத தூயம் நீர்தி யோடி மறைந்து போம். என்னவாச்சரியம்! இவ்வண்ணமே, கடவுளும் நம்மை மாயையாகிய இருளில் நிறுத்தி நாம் அங்கொன்றுத் தெரியாது பிரமித்து கல்வழிகாணாது வருந்தத் தாம் மறைந்தொளிந்து வேடிக்கை பார்க்கின்றாரன்றே!

கணவாய் மீன் போலவே, பச்சோந்தியும் பன்முறையுற் தன்னிறத்தை மாற்றுகின்றது. பல்லிக்கூட்டத்துள் வெகு அதிகமான இப்பிராணி மிருதியும் ஆபிரிக்காவிலுண்டு; தென்னிந்தியாவிலு மிரண்டொரு விதம் வசிக்கின்றது. அடிக்கடி தன் வர்ணத்தை மாற்றுவதால் கண்ணுக்குச் சலபமாய்ப் புலப்படுவதில்லை. சிற்சில சமயத்து மிக வெங்குங்கிமெளிந்து தானிருக்குங் கொம்பொடு கொம்பாய் மறைந்து போம். வேறு சிலசமயத்துக் காற்றை நிறைய உள்ளிழுத்துச் சய உருவினும் நான்கு மடங்கு பருத்துக் காட்டும். நாக்கு மிகநீண்டது; துனியில் பருத்துள்ளது; 7, 8, அங்குலத்திற் கூப்பால் உள்ள பூச்சியை ஒரு விநாடி நேரத்துட் கவரக்கூடியது. இவற்றினும் வியக்கக்கூடியது பச்சோந்தியின் கண்ணை; ஒரு கண் நேரில் பார்க்க, மற்றொருகண் பின்னால் பார்க்கு மமைப்புடையது. ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! நமக்கு மங்கனம் கண்களை யடைத்திராலை, என்று பிரமண வசை கூறுவோர் எத்துணைப்பேர்!

இனி, சில ஜீவஐந்துக்கள், தமது நிறத்தையே ஒருபாயமாகக் கொண்டு, அவ்வுபாயத்தால் பிறபிராணிகளை வசீகரித்து அவைகிட்டெருங்கவே அவற்றைத் தம் மிரையாக்கிக் கொள்ளுகின்றன ஆசியாகண்டத்துச் சில பாலைவனங்களில் மணல் வர்ணங்கொண்ட ஓர் பல்லியுண்டு. அதன் வாயினிரு மூலைகளிலும் இராகின்ற மிகச் சிவந்த இரண்டு இரேகைகள் தூரத்துப்பார்வைக்கு அழகிய மலர்கள் போற்றோன்றும். பூவிலுள்ள தேனைக்குடிக்க அலைந்துதிரியும் சிலபூச்சிகள் அப்போலிமலர்களைக்கண்டு மயங்குகெருங்கவே, வஞ்சனையிற் றேர்ந்த மணற்பல்லி பூச்சிகளைப்பிடித்து வெகு களிப்புடன் தின் னும். தூண்டிற்காரமினென்று பெயர்பெற்ற ஒருமீனும் இதே மா திரி னுது செய்கின்றது. இதன் வாயைச்சுற்றிலும் ஓயாது அசைந் தாடுஞ் சிம்புகளுண்டு; அவற்றைச் சிறுபூமுக்களென்று கம்பி வேறு சிறுமீன்கள் தின்பதற்காக அருவிற்போனவுடன், “கெடுவான் கேடு நினைப்பான்” என்பதற் கேற்பத் தாமே இரையாகிவிடும். இத் தகைய நிறத்திற்கே வசீகரிற்மென்று (aggressive coloration) பெயரிட்டோம்.

சிலபிராணிகள் தாங்கொண்ட வர்ணத்தால் பிறரைப்பயமுறுத் துகின்றன; “எண்ணுகில் வரேல்,வரினபாயம்” என்று தத்தமது நிற த்தால் எச்சரிக்கை செய்கின்றன. (Warning coloration) விஷப் பாம்புகட்கெல்லாம் அரசனாகிய நல்லரவத்துக்கு, இந்நல்லருணம் பற்றியவற்றே அப்பெயர்வந்தது. ஒருவரினக்கண்டதும் சீறிக்கொண்டு படக்கைவிரித்து ஓடிவருகிறதே—அதுவிஷத்தால் திண்டி. உயிரை மாய்ப்பதற்கே அங்ஙனஞ் செய்கின்றதென்று கொள்வதுசரியன்று. ஏனெனில், அதுநமக்குண்டாகக்கூடிய அபாயத்தைப்பற்றி அதனால் எச்சரிக்கை செய்கின்றதே யொழியக், கண்டகையெல்லாம் விஷந் திண்டிக்கொல்வதற்கன்று. நஞ்சோ அடிக்கடி அபரிமிதமாயுண்டாவ தில்லை; சிறிது சிறிதாகவும் பிகர்சாவகாசத்துடனும் உண்டாகும். அவ்வளவு அருமைமாயுண்டாம் விஷத்தாற் கண்டவற்றை யெல்லாந் திண்டி விஷத்தை விணுக்குவதில் நல்லபாம்புக்குச் சிறிதும்பிரியம் இராது. ஆகவே அதை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சுருக்கமாய்ச் செல விடுகின்றதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு பாம்பிற்குப் பயனுண்டாம்.

இத்தற்குணம்பற்றியே, நமக்குத்தருந்த எச்சரிக்கை செய்து, நாமப்பால் விலகும்படி ஆஞ்ஞாபித்துத் தன்விஷத்தையுங் காப்பாற்றிக் கொள்ளுகின்றது. இவ்வண்ணம் எச்சரிக்கையிட முக்யகாரணமாவிருப்பது இதன்படமே. இதைவிரித்தாட, இதன் மேலுள்ள கண்கள் போன்ற இரண்டு பயங்கரமான இரேகைகள் பார்ப்போரைப் பயமுறுத்தி அப்புறம் ஓடச்செய்கின்றன.

இங்ஙனமே, தம்மிடத்திருக்குமொரு பெருங்கெட்ட குணத்தைப் பிறரறிந்து விலகிப்போகும் பொருட்டே கஞ்சுகிறைந்த கடற்பாம்புகளும் கண்ணைக்கவரும் பலவிதவர்ணர் தீட்டப்பட்டுள்ளன. கடற்பாம்புகளிலொன்று கடித்தால் உடனே மரணமுண்டாகும். அமெரிக்காவின் உஷ்ணப்பிரதேசங்களில் பவளப்பாம்பு என்ற ஓராவமுண்டு; அது கொடியவிஷங்கொண்டது; பிசுக்கயத்துஞ்சிவந்துமுள்ள மேனியுடையது. இது இத்துணைப்பளபளப்பான கிறங்கொண்டது பிறரைப் பயமுறுத்துகற்கே. இத்தகைய வெறுப்புள்ள குணங்கள் பற்றியே சிலவண்ணத்திப்பூச்சி, பட்டுப்பூச்சி இவற்றின்புழுக்கடிகள் தங்கமயமான பாஞ்சளிற்றுமுடையன. இவற்றையுண்டால் உடனே மரணமுண்டாவது திண்ணமாதலால், பூச்சிகளைத்தின்று காலங்கழிக்கும் பறவைகள் இத்தூர்க்குணம் பற்றி அப்புழுக்கடிகளைக் கையாலுந் தொடாவாம்.

இரக்காலங்களில் நமது விசிகளில் ஒடித்திரியும் ஒருசிறு வண்டையாவரும் பார்த்திருத்தல் கூடும். அதன்மேல் இரட்டைவரிசையாய்க் கறுப்புப்புள்ளிகள் தோன்றும்; வெருகலமாய்ப்புலப்படும். இவ்வாறு வர்ணங்கொண்டதற்குக் காரணம் தன்னிடத்தள்ள ஒரு தூர்க்குணத்தைப் பிரசித்தப்படுத்தும் பொருட்டேயாய். அதாவது, தற்செயலாய் அதையாரேணும் தொடரால், அதன் சின்புறத்தினின்றும் உடனே "வெலர்" என்ற சத்தத்துடன் ஒருவிஷத்திராவகம் வெளிவரும்; அது நமது கையைச்சுகும்; சிறு பூச்சிகளின்மேற் பட்டால் அவையுடனே உயிர்துறக்கும். இங்ஙனஞ் சத்தம்பண்ணுவது காரணமாக இதற்குப் பிரங்குவெண்டென்று பொராம்.

இன்னும் சிலபிராணிகள் மற்றவற்றைப்போல் வேடந்தரிப்பன. (Mimicry) சிலத்திப்பூச்சிகளில் சில எறும்புபோலும், தேனீக்கள் போ

லும் வேடம்பூண்டு அவற்றோடு வித்தியாசமின்றிக்கலந்து அவற்றில் சிலவற்றைத் தம்நூலாற் சற்றித் தமக்கிரையாக்கிக் கொள்ளும். இவ் விதம் மித்திரபேதஞ்செய்யுஞ் சிலந்திப்பூச்சியின் கபடத்தை எறும் பாவது தேனீயாவது சிறிதும் அறிந்திலது. இதுபோலவே; ஒருனித ஈயும் தேனீயைப் போல் வேடந்தரித்துத் தன்னுடைய எதிரியிட மகப்படாது பிழைக்கின்றது. கொடுக்குக் கொண்டதும், மஞ்சளங் கஅற்புக் கலந்தநிறமுள்ளதும், எச்சரிக்கை நிறம் நீட்டப்பட்டது மான ஒருகுளவியுளது. அதைப் போல், ஓர் ஈயும் வேஷம் பூண்டு, கழுதை தன்மேல் புலித்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டு தனது எதிரி களை ஏமாற்றினது போல், பிறர்க்கிரையாகாது காலங்கழிக்கின்றது.

கடைசியாக, சிலஜீவஜந்துக்களின்நிறம் ஆண்பெண்ணைக் கவரு வதிற்பயன்படுகின்றது. (Colors used in Courtship) சிலந்திப் பூச்சிகள் தம் வீரச்செய்கைகளாலும், சிலம்பாட்டங்களினாலும் ம ண்ப்பெண்ணின் கைகைப் பிடிக்கும். சூயில்போன்ற சிலபறவைகள் தம்திரியகுரலாற் கானங்கள்பாடித் தம்மனைபாட்டியைக் களிப்பித் தும். இவ்வண்ணமே தமது அழகியமேனியைக்கண்டு பெண்கள் ஆசை கொள்ளும் பொருட்டுத் தம்செவ்விய தோகையை விரித்தாடு மாண் மடில். எதனுடைய தோகை வெகுஅழகாய் இருக்கின்றதோ அதனை யே கைப்பற்றும் பெண்மயிலும். இதுகாரணம்பற்றியே, சாதாரண மாய்ப்பெட்டைப்பறவைகளினும் ஆண்பறவைகளே வனப்புவாய்ந்த தோகைகொண் டிருக்கின்றன.

பலபிரணிகட்கும் பலவாறு தாக்கொண்ட வர்ணமானது பய ன்படுகின்றதென்பது மேற்போந்த உதாரணங்களாற் றெள்ளிதிற் புலப்படும். இடமில்லாததால் ஈங்கெடுத்துரைக்கப்படா. வேறுதார ணங்கள் அநேகமுள; அவற்றையெல்லாம் இச்சிறுவித்யாசம் படிப் போர் தாமே கண்டறிவார்களென்பது எமது கோரிக்கை.

வி. நரசிம்ம ஐயங்கார்.

நாவடக்கம்.

—:0:—

கீழ்க்கரை M. ஜோஸப் டையாஸ் அவர்கள் எழுதியது.

(முற்றொருடர்ச்சி.)

பேசு முன்னரே என்னசொல்லவேண்டுமென்று நன்றாய் யோசிக்கிறது முக்கியமான முதல் எச்சரிக்கைபாகும். நமது அவயவங்கள் இருக்கும் வகையை யோசித்தால், இந்த உண்மையை நன்றாய் ஆறிந்துகொள்ளலாம். ஏனென்றால் எல்லாச்சத்தத்தையும்கேட்பதற்காகக் காதுகள் எப்போதும் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாவுக்கு ப்பல்லும் உதடுமாகிய இரண்டுவேலிகள் அல்லது இரண்டுசுவர்கள் இடப்பட்டிருக்கின்றன. இதனாலே நாம் பேசுவதற்கு எப்போதும் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டுமென்றுங் காட்டியிருக்கிறது. ஒவ்வொருவனும் கேட்பதற்கு மதுரமாயும் பேசத்தாமதமாகவுயிருக்க வேண்டுமென்று யாகப்பர் வசனித்தார். நானின் கூறுபாடே. இதை நமக்கு நன்கு விளக்கிக்காட்டும்.

அஃதென்னவென்றால், நாளிலே இரண்டு இரத்தத்தாரைகள் உண்டு. அவைகளிலொன்று சகல கிரியைகளுக்கும் ஊற்றுகியிருந்த யத்திர்போய்ச் சேரும். வேறொன்று மூளைவரைக்கும் போகும். மூளை புத்திதங்குகிற இடமென்று ஞானசாஸ்திரிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதனால் நாம் சொல்லுவதெல்லாம் இருதயத்திலிருந்து வரல்லவேண்டுமென்றும் புத்தி அதை நடப்பிக்கவேண்டுமென்றும் தெளிவாய்க் காட்டியிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நாளிலே யிருந்து புறப்படுமுன்னே அதை அரத்தினாலே அராவவேண்டுமென்று அருஸ்தின் சொல்லுகிறார். முந்தமுந்த வார்த்தையை இருதயத்தில் பிறப்பிக்கவேண்டும். அப்புறம் வாயைவிட்டுப் புறப்படுமுன்னே புத்தியைக் கொண்டு அதை அராவவேண்டும். பைத்தியக்காரனுக்கும் புத்தியுள்ளவனுக்கும் உள்ள வித்தியாசமேதென்றால், பைத்தியகாரனுடைய இருதயம் வாயிலிருக்கும். புத்தியுள்ளவனுடைய வாய் இருதயத்திலிருக்கும்; பைத்தியகாரனுடைய நாக்கு அவனிருதயத்தை வெளியே இழுக்கிறதினால் அவனுடைய இருதயம்வாயிலிருக்கும். வாயிலே வருகிறதற்கெல்லாம் அவன் இருதயம் சம்மதித்துக்கொள்ளும். ஆகையால் அவன் இருதயமும் நாக்கும் ஒன்

றுபோலிருக்கும். ஆனால் புத்தியுள்ளவனுடைய வாய் இருதயத்திலிருக்கும், ஏனென்றால் அவன் சொல்லுகிறதெல்லாம் இருதயத்திலிருந்து புறப்படும். அது புத்திரூபத்துக்கு ஒத்திருக்கும். அவனுடைய நாக்கு இருதயத்துக்குப் பணிந்திருக்கும், பைத்தியகாரனுடைய இருதயம் நாவுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கும். அடக்கமிருதியும் ஒழுக்கமரியாதையுமுள்ளவன் முந்தமுந்த வாயில்வைத்த உணவை மென்று மென்று அப்புறம் விழுங்குவான். அப்படியே புத்தியும் விவேகமுமுள்ளவன் வார்த்தையை இருதயத்தில் வைத்து வெகுநேரம் சிந்துகிற்பாராமல் வாயைவிட்டுப் புறப்பட விடமாட்டான். புத்தியும் யோசனையுமில்லாமல் சொன்னவார்த்தையினாலே சண்டையும் சச்சரவுமுண்டாகிறது வழக்கம். செலவுபண்ண எவ்வளவு எச்சரிக்கையோடு மனுஷர் பணப்பையைத் திறப்பார்களோ அவ்வளவு எச்சரிக்கையோடு நாமும் பேசுகிறதற்கு வாயைத் திறக்கவேண்டும். யாதொருவனுக்குப் பணம் கொடுக்கவேண்டுமோ எவ்வளவு கொடுக்கவேண்டுமென்று முந்தமுந்தக் கணக்குப்பார்ப்பார்களோ, அவ்வண்ணமே இவ்வளவு எச்சரிக்கையோடும் யோசனையோடும் பேசுவாய் திறக்கவேண்டும். முந்தமுந்த பேசவேண்டுமோ வென்றும், அதின்பின் என்ன பேசவேண்டுமென்றும் யோசித்துப்பார்த்து, ஒருவன் வேறொருவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைப்பார்க்க அதிகமாகக்கொடாமையால் நாமும் பேசவேண்டியதைப் பார்க்க அதிகம் பேசாதிருக்கக் கடவோம். பொருளாசக்காரன் பணத்திலே செட்டாயிருக்கிறது போல் நாமும் வார்த்தையிலே செட்டிகளாக விருப்போமாக. பேசுவதற்கு நாம் அனுசரிக்கவேண்டிய 2-ம் எச்சரிக்கையேதென்றால் நாம் ஏன் பேசவேண்டுமென்று யோசிக்கவேண்டும். நாம் சொல்லுகிறதா நல்லகாயிருக்கிறது போதாது; ஆதை நல்ல கருத்தோடு சொல்லவேண்டும். சிலமுறை மனுஷர் பத்திக்குரிய பேச்சுப் பேசுவார்கள். ஆனால் தற்சீனப் புத்தியுள்ளவர்களென்றும் கெட்டிக்காரரென்றும் மற்றவர்கள் எண்ணும்படியாகப் பேசுவதுண்டு. இது கள்ளஞானமும் வீண்மகிமையும் பைத்தியமுமென்று வேறொரு முனிவர் சொல்லுகிறார். மூன்றாவது, பேசுகிறவன் தான் யாரென்றும் யாரோடு பேசுகிறானென்றும் யார்முன்பாகப் பேசுகிறானென்றும் யோசிக்கவேண்டும். குருக்களும் பெரியோர்களும்

ளும் கூடினசங்கத்தில் வெகுபேச்சுப் பேசாதிருப்போமாக. வாசிப் பெரியமனுஷருக்கு முன்பாக பேசாதிருக்கிறதா பெரியமனுஷருக்கு ச்சமானமாகும். மெனனம் பயத்துக்கும் மரியாதைக்கும் அடையாமாயிருக்கிறதினால் எவ்வொருவர்முன்னர் மெனனமாயிருக்கிறானோ அவருக்கு வெகு கீழ்ப்படிதலையும் ஒழுக்க மரியாதையைபுங் காட்டுகிறான். எப்பொழுது பேசவேண்டுமென்று யோசிக்கிறதா நான்காம் எச்சரிக்கையாகும். தகுந்த நேரத்தில் பேசுவது புத்தியுள்ளவனுக்கு அடுத்தருணமாம். இதிலுள்ளோ, புத்தியுள்ளவன் தகுந்த நேரம் வருமட்டும் பேசமாட்டான். ஆனால் புத்தியில்லாதவனும் துருதுருத்தவனும் தகுந்த நேரத்தைப் பார்க்கமாட்டார்களென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். தகுந்தநேரத்தில் சொன்னவாற்றை வெள்ளிக் கட்டிலினீயேல் இருக்கிற தங்கப் பழத்துக்கு ஒப்பாகுமென்று விவிலியநூலில் சொல்லியிருக்கிறது. தகுந்தநேரத்தில்சொல்லாதவாற்றை யினாகும். தகாதநேரத்தில் எவ்வளவு நல்லகாரியம் சொன்னாலும் அது அருவருப்புக்குரியதாகும். பைத்தியகாரனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிறவாற்றை தள்ளுபடியாகும். ஏனென்றால் அவன் தகுந்தநேரத்தில் அதைச் சொல்லுகிறதில்லை. அன்றியும் மற்றவர்கள் பேசும்போது குறுக்கே பேசப் படாது. ஏனென்றால் இது மரியாதைக்கும் தாழ்மைக்கும் அடாத காரியமாம். வேறொருவர் பேசும்போது ஊடேபேசுகிறவன் தகுந்த நேரத்தில்பேசுகிறவனல்லன். ஒருவன் சொல்லுகிறதைச்சொல்லி முடிக்குமட்டும், காத்திருந்து அப்புறம் பேசுவோமாக. இதுவிஷயத்தில் சலமோன் சொல்லுகிறதாவது:—உன்னிடத்தில் சொல்லுகிறதைக் கேட்டுக்கொண்டபின் மறுமொழி சொல்லு. கேட்கிறதற்குமுன் மறுமொழி சொல்லுகிறவன்தான் பைத்தியகாரனென்றும் இகழ்ச்சிக் குரியவென்றும் காட்டுகிறான். நன்றாய்ப் பேசுவதற்கு 5ம் எச்சரிக்கை ஏதென்றால் பேசும்போது சாடையும் சத்தமும் ஒழுக்கமரியாதைக்கிடத்தாயிருக்க வேண்டும். பக்கத்திருக்கிறவர்கள் கேட்கும்படியாய்ப் பேசுவது போதும்; தூரத்திலிருக்கிறவனுக்கு யாதொருகாரியஞ்சொல்லவேண்டுமென்றால் அவன் கிட்டப் போய்ச் சொல்லுவது நலம். தூரத்திலிருந்து பேசுகிறதும் தலைதெறிக்கக் கத்துகிறதும் ஒழுக்கத்துக்கு அடாதகாரியம், கடைசியாய் நன்றாய்ப் பேசுவதற்குத்தகுந்த எச்ச

ரிக்கை அவசியமாயிருப்பதினால் பேசும்போது அதில் யாதோர் எச்சரிக்கையை விட்டுவிடுகிறது எனிதாயிருக்கும். ஆகையால் கப்பல் துறைமுகத்தில் ஒதுங்கி யிருக்கிறதுபோல நாமும் மெளனத்தில் ஒதுங்கியிருப்பதே குற்றத்தில் விழாமைக்கு உத்தம பரிசாரமாகும். பேசுகிறதினால் வருகிற சகல பொல்லாப்பும் ஆபத்துக்களும் பேசாதிருந்தால் விலகிப்போமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. வாயையும் நாவையும் காக்கிறவன் தன் ஆத்துமாவுக்கு அநேக உபத்திரவம் வரா தபடி காப்பானென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். எங்கெங்கே யிருந்தாலும் மெளனங்காத்தால் எப்பொழுதும் மன அமரிக்கையா யிருக்கலாமென்று பூர்வீக வனவாசியொருவர் சொல்லிக்கொண்டு வருவார், மற்றவர்களோடு கொஞ்சமாத் திரம் பேசித் தன் மனதுக்குள் ஒதுங்கித் தன்னோடு வெகுவாய்ப் பேசுகிறதைவிட உத்தமமா ன்காரியம் ஒன்றுமில்லையென்று நிரூபிக்க சாஸ்திரியாகிய செனேக் காவென்பவரும் சொல்லியிருக்கிறார். சோக்கிரேட்டெஸ் என்னும் பெரிய சாஸ்திரியும், பேசினதினாலே நான் அநேகமுறை துக்கப்பட்டேன்: பேசாதிருந்ததினாலே எப்பொழுதாவது நான் துக்கப்படவில்லை—என்று சொல்லிக்கொண்டுவருவார். இதற்குக் காரணம்என்ன வென்று காட்டுவதற்காகச் செனேக்கா வென்னுஞ் சாஸ்திரி சொல்லுகிறதாவது—ஒரு சமயத்திலே சொல்லாதகாரியத்தை மறு சமயத்தில் சொல்லலாம். ஆனால் ஒருமுறை சொன்னதைச் சொல்லாத படி நிறுத்த முடியாது. ஒருமுறை வாயைவிட்டுத் தப்பிப்போன வார்த்தை ஒருக்காலும் திரும்பி வராதென்பதாம். வாயைவிட்டுப் புறப்பட்டவார்த்தை கையைவிட்டு எறிந்த கல்லுக்குச் சமானம். ஆகையால் பேசுவதற்கு முன்னரே வெகுநேரம் நினைப்பது அவசியம். ஏனெனில் பேசினபின் நினைப்பதற்கு நேரமில்லை. இதுவே முன்கூறிய முதல் எச்சரிக்கையுமாகும். ஆகையால் நாவுக்கு நல்லகாவல் வைப்போமென்றுள்ளதிரமான பிரதிக்கினைபண்ணி கடவுளைப்பணிந்து கதிவழியொழுகிக் கடைத்தேறுவோமாக.

கா த ம் ப ரி .

காதம்பரி என்பது ஒரு வடநூல்; இது வசன காவ்யம்; கந்தருவ கன்னிகையாகிய காதம்பரி என்பவளை உச்சைனி நகரத்தரசனாகிய சந்திராபீடனென்பவன் மணம்புரிந்த சரித்திரம் இதில் விரித்துக் கூறப்படும்; இது பூர்வகாதம்பரியென்றும் உத்தரகாதம்பரியென்றும் இருவகைப்படுமெனவும், அவற்றுள், பூர்வகாதம்பரி பாணகவியாலும் உத்தர காதம்பரி அவருடைய புத்திரராலும் செய்யப்பட்டனவெனவும், இந்நூல் பன்னிராயிரங் கிரந்தமுடைத்தெனவுங் கூறுவர்; “காதம்பரி ரஸஜ்ஞாநா மாஹாரோபி நரோசதே” என்று பண்டையோர் இதைச் சிறப்பித்துப் பாராட்டியிருத்தல் காண்க; ‘காதம்பரியின் சுவையை யறிந்தவர்களுக்கு ஆகாரங்கூட இனியாது’ என்பது இதன் பொருள். (‘கன்னின் சுவையை யறிந்தவர்களுக்கு ஆகாரங்கூட இனியாது’ என்பது மற்றோர் பொருள்.) “பாணேச்சிஷ்டம் ஜகத் ஸர்வம்” என்ற வழக்காலும் இந்நூலின் பெருமை நன்கு விளங்கும். கல்விற் பெரியராகிய கம்பாது பாடல்களில் ஆங்காங்கு இக்காதம்பரியின் கருத்துக்களும் அழகான கற்பனைகளும் அமைந்த கிடத்தல்கொண்டும் இந்நூற்சிறப்பு விளங்கும். இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய காதம்பரியைத் தமிழ் மக்களும் நன்குணர்ந்து கனிக்குமாறு செய்யுள் வடிவமாக உபகரித்த மகோபகாரி ஆதிவராககவி யென்னும் இயற்பெயருடைய ஒரு பூரிஷைஷ்டவ பிராமணோத்தமரென்று தெரிவின்றது. இந்நூற்பாயிரம் 9, 10, 11, முதலிய கவிகளால் இந்நூலாசிரியராகிய ஆதிவராககவி யென்போர் அநுஸாஸி என்பவரது புத்திரரென்றும், ஆபஸ்தம்ப ஸூத்திரமும் பாரத்துவாச கோத்திரமு முடையவரென்றும், சோழநாட்டிற் பிறந்தவரென்றும், பாண்டி நாட்டில் சந்தராபுரியென்னு ழூரில் சிற்றரசு புரிந்துவந்தவரும் பாவலர்களை யாதரித்துத் தமிழணங்கைப் பெரிதுமேம்படச்செய்து புகழ்பெருகவாழ்ந்துவந்த வருமாகிய தேவர்கோன், அமரர்கோன், தேவர்நாயகன் என்றித்தகைப் பெயர்களையுடைய ஒரு வைசியகுல பிரபுசிகாமணியால் சன்மானிக்கப்பெற்று அத்தேவர்கோன் வேண்டுகோளால் இந்நூலை “அரு

க்கலி யுகத்து நாலா யிரத்தைஞ்ஞாற்றுநிரண்டு— திருந்திய வருடத் தன்னில்” இயற்றி யுபகரித்தாரென்றும் கிளங்குகின்றது. வட மொழிப்பயிற்சி பெரிது முடையராய், இந்துலாசிரியர், பாற்கடல் போலப் பெரிதும் பரந்த டிடக்கின்ற காதம்பரியை யுள்ளவாறே மொழிபெயர்த்துதவ விருப்பங்கொண்டெழுந்தவராயினும், விரிவஞ்சி அருமையான கற்பனைகளை மாத்திரம் தழுவிக்கதைத்தொடர் இனிது நடக்குமாறு சுருங்கவுரைத்திருக்கின்றார்.

“பாற்கடற்சென்ற பூசை பாலின்மே லாசை வைத்து
மேற்கொள வரினு மெல்லா வெள்ளமுங் கொள்ள வற்றே
பாற்கட லணைய காதம் பரிக்கடற் பரப்பி லாசை
மேற்கொளு மென்ற நெஞ்சம் வேண்டிவ கொள்ளுமன்றே.”

என்ற பாயிரம் 14-ம் செய்யுளும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. இந் நூலாசிரியர் தமக்குள்ள வைஷ்ணவ மதாபிமானத்தை நூலில் சமயம் நேர்ந்துழி இனிது காட்டிச் செல்லாநிற்பர். இது “மாயோன்-பன்னிரண்டு திருநாம மெனவேநீ வினைகளைவேர் பறிய வேட்டி.” [செய்யுள்-161] என்பது முதலியவற்றால் தெரியலாம். எனினும், பிறமத நூஷ்ணஞ்செய்யும் வழக்கம் இந்நல்லிசைப்புலவர் பாலில்லையென்பது.

“சொல்லும் பொருளுங் கனியுஞ் சுவையுஞ் சுடரு
மெல்லுஞ் சசியு நீசியு மியலு மிசையு
சொல்லும் முடலு முயிரும்மென நானு மொன்றிச்
செல்லும் பாசத்தி சிவந்தனைச் சிந்தை செய்வாம்.”

எனச் சிவபெருமானையும்,

“செக்கோல மேனிச் சிவனாத்திரு மைந்த நெக்கேள்
பக்கோன் முாரி மருகன்கடம் பார்க்கு முண்ணோன்
வெங்கோப வேழ முகவன்வினை வேர றாக்கும்
எக்கோ னடிசேர் பவரிந்திர நென்ன வாழ்வார்.”

என விராயகக் கடவுளையும்,

“மஞ்சண்ட கோல மயிலுண்டயில் வேலு முண்டு
துஞ்சண் டினிரான் மறலிக்குபிர் தோற்ப துண்டோ

நஞ்சண்ட நாதர் பகலுர் திரு நாம முண்டு
 நெஞ்சண்டு பாட நினைவுண்டதி நேயமுண்டே.”

என முருகக்கடவுளையும் பெய்யன்போடு துதித்திருப்பதன
 லுதியலாம். இந்நூலாசிரியரையும் இந்நூலையும் பற்றிப்பின் ஒருமுறை
 விரிவாக எழுதவேண்டுமென்றிருப்பதனால் இம்முறை சுருக்கமாகவே
 எழுத நேர்ந்தது. இந்நூற் செய்யுளின் ரீதி இன்வதென்பதைச்
 செந்தமிழ் முடிமானிகள் தெரிந்துகொள்ளுமாறு மாதிரிக்காக ஒருபகு
 தியை அடியில் எழுதியிருக்கின்றேன்.

[சந்திராபிடலுக்குச் சுகநாதர் கூறிய அபிஷேகபுத்தி.]

தனையலிழ் மாலைச் சந்திராபிட னமைச்சர்கோன் தன்மனைச்செல்ல
 விளவா கரிமைச் சூரியனா மிவனுக் கினியுப தேசகாஞ் செய்யும்
 அளவிதென் றெண்ணி யருட்கக நாத னவன்முக நோக்கிவே லுரவோ
 யுளதுரை செய்வ தல்லுரை யெல்லா முவந்துநீ கேளென வுரைப்பான்.

அறிவன வெல்லா மறிந்து லனைத்து மாய்த்தவற் றடைவிலே யொழுதிப்
 பிதிதொரு நெறியா.....வுணக்கு.....தொன்றுநானில்லை
 சிறிதினி யொன்றுண் டாகிலு மின்பச் செவ்வியாம் யெனவனத் தெவர்கு
 மறுவறு சு... ..க னாலகற் றெண்ணு வலியதா மதவிருண் ழமும்.

திருவினா மதக்கண் மூப்பினுக் தணியா செல்லமா கியவிருட் படலம்
 ஒருவரான் மருத்தா லொன்றினுற் பரியா தூக்கமா மதனிளும் வெம்மை
 விரவினா் செய்யுக் குளிர்ச்சியிற் சரியா விஷயமா கியவிஷ மோகம்
 வரமறா மூல மந்திரத் தகலா மாபினா லுரைசெய்வேன் வேண்டும்.

தோன்றுநா டொடக்கி யிடைவிடாக் கெற்ப சுகம்புதி தாகிய விளமை
 யேன்றபே ரழகு ள்சாரிலா வலிமற் றீதெலாஞ் சேரவோ ரிடத்தி
 லுன்றுமேற் றேன்று மொழுக்கறாத் திமை யுரைக்கவுக் தக்கதோ வவற்றி
 லான்றவோ ரொன்றே போதுமே தினியி லாடவர்க் களர்த்தகா ரணமே.

பளிக்கிலே வீழ்த்த சந்திர கிரணம் பற்றுவு போலவே முற்றும்
 களிம்பிலா நெஞ்சிற் குருவுப தேசக் கடுகவே பற்றிகின் றொளிஞ்
 யினிர்ந்தபூண் மார்ப் பிண்ணையே யன்ன யிகுதியோர் தகுதிசெஞ் சல்லா
 ளினிம்பரா னவர்கள் களங்கமா நெஞ்சிற் கேற்றமுமோ வித்தவாய் மைகளே

நீயிதன் முன்னம் விஷயமோ கத்தி நேர்த்தனை யில்லையா கையினு
லேயிது கால முனக்குப தேச மியம்புதற் கிந்தமோ கத்தி
லாயவர்க் குரைக்கி லங்வுப தேச மவர்மனத் தற்பமூக் தேக்கா
மாயமன் மதனன் சாயகக் துளைத்த வழிகளா லொழுதிவீழ்ம் துவிலும்.

கல்லுப தேசஞ் செய்யுநல் லொரை நாடினெல் கேணுமோ சொருவ
ரல்லவ ரஞ்சி நின்றெறி சொலிபோ லரசர்தா முரைத்ததே யுரைப்பர்
சொல்லியு பொழுதே யதனையுட் கொள்ளுந் தாயவ ரஞ்சிலர் கண்டாய்
மல்லுயர் தோளாய் மற்றளார் கேளார் கேட்பினு மதத்தினுன் மறப்பர்.

திருமக னென்றென் றலகுனோ சொல்லாஞ் சிறப்புடன் வியந்துபா ராட்டும்
பரிசய மறியா தவன்குண வேற்றுப் பன்மைதா னெப்படிப் பகர்வேன்
அரிதவ னுணையப் பெறவுமப் படியே யரியன் தவத்தினுற் பெறினும்
கருமுகி லினையா யரிதுபோ காமற் காக்கவுந் காக்குமா றெளிதேர.

பரிசய மறியான் மரபினே யோரான் பழுதிலா கொழுக்கமும் பாரான்
வரிசையை நினையான் கல்வியை நாடான் மருவிய மானமுட் கொன்னான்
பெருகிய வன்மை தன்னையு மெண்ணுள் பெரியமா தவத்தையா தரியான்
பொருவற விசும்பிற் றுன்றிடு மின்போற் புகலறக் கடிதுபோய் மறையும்

பெருமையு முயர்வுக் தகுதியு நலனும் பிற்கா.....மற் றெல்லாந்
தருமிவ னெனினு மிலனைநாம் வியக்கத் தருமதோ விருளிரிக் தோட
வொருசுடர்க் கொழுந்து விட்டுவிட் டெரிய மையையே யுமிழுமா போலத்
திருவெனு மிலளு நிற்கரிந் கவெறுந் தியொழுக் கக்களே வினைக்கும்.

மின்மினி யொளிபோற் சிறிதுபோ தற்பம் விளக்குறு செல்வமெய்யென்று
தன்மையு மறத்து மனமுமிக் தியமுந் தானொரு கோடியுள் ளவர்போ
லுன்மத சாகி யொருவழிப் படாம லொக்குபே சாசையிற் படர்ந்து
வன்மையு மறமு மிருத்துகண் டறியா வாழ்வினுன் மயங்குவார் சிலர்கள்.

பூதமும் பசாகும் வந்தமுந் கியவர் போனகை செய்வதே செய்வர்
சாதல்வந் தணுகி யவரென மயக்கிச் சதமுக விகாரமே வினப்பர்
வாதம்வந் தடைசி வயிறனைத் தவர்போல் வலத்திலு மிடத்திலும் புரிவர்
நீதுறம் படிக்குந் துண்டவர் போலத் தியங்கியோய்க் துடல்கழுன்றிருப்பார்.

முடவர்போல் வேறு சிலர்களா னடப்பர் முதுமுக வாதமுன் ளவர்போன்
மிடைபடா கடுக்கி யோரொரு வார்த்தை மிருவருந் தத்தினுே டுரைப்பர்
ஆடையவே பத்தா மவத்தையுந் தவர்போ லருகிருந் தவரையு மதியார்
உடையகேய் கண்ணி லுள்ளவர் போல வொளியுடை யவர்களைப் பாரார்.

தங்கன்கா ரியமே முடித்திடு கைக்குச் சமத்தா கியசில கயவ
 ரொங்கனா யகனே யென்றுகின் நேத்தி யிவரிவ ரிதத்திலே யொழுதிப்
 பங்கமாளு ருதை வினேதமே யென்றும் பாணமே சுகமென வுரைத்தி
 மங்குநா னறவே பிறர்மனைச் சேர லானதே யுலாத்தென மொழிந்தும்.

தாங்கனா முள்ளே சிரித்துகின் றவர்க்குத் தகாதன சொல்லியே துதிப்ப
 துங்கவை யெல்லா மெய்யெனக் கருதி யருகிதிச் செருக்கினுன் மயக்கி
 யிங்கனல் விழியி லீசனே யென்று மிருபுய முருந்தனே யென்றுக்
 தேங்கம லத்தி லிராவய னென்றுஞ் சிந்தையாற் றம்மையுட் கொண்டு.

கடவுளா னவரை யுட்பட வணக்கார் காணிலுங் குரவரைப் பேணார்
 அடைவுளார் சிலரை யறிந்துகொண் டாடா ரத்தனர் பூசையுஞ் செய்யார்
 முடிவிலா வறிஞர் தம்மையே யிகழ்வார் மூத்தவர் மொழிகளும் கேளார்
 படியுது லமைச்சர் வார்த்தைகேட் குமது பரிபவ மாகவே நினைவர்.

இராப்பக விசனே நிறிதிடை விடாம லிருந்திதம் பேசிவா விகளிற்
 பராக்கற விருந்து துக்குகொக் கன்ன பண்பிலா தவர்களே யவர்க்குப்
 பிராத்தரா னவரு மமைச்சரு மொன்றிற் பேதமில் தோழன்மார் தாமும்
 விராய்க்கொன்பே ருறவு மவரவர் தமக்கே வேந்தர் தாம்வேண்டுவதளிப்பார்

சுந்தரா புரிவா முமார்கொண் றேவன் றாயொஞ் சினையகின் னெஞ்சம்
 எத்தரா சதம்வட் தெதிர்ப்பினும் கலங்கா தென்தும தாசறி யாதார்
 அத்தவா றமைத்த தாகிலு மித்த வழகு நிவ வினமையும் வலியும்
 வந்தடர் செலவு யிசைசெ.....மாற்றெருணு ததனை நீ மாற்றி.

மிகநிக வருந்தி யாகிலு மித்த மேதினி தீதுரை யாமல்
 தகையிரு முதிய குரவர்கிற் தியாமற் சதிரா னவர்க்ககப் படாமல்
 அகமகிழ் தோழன் மாரிக முாம லாசைக டம்வசத் திழாமல்
 திகழ்தரு கல்லோர் தாமக லாமல் தீயவர் தாமணு காமல்.

மஞ்சேர் குழலார் மிசவணு காமல் வாழ்வினுன் மதியவங் காமற்
 செஞ்சொல்வாழ் தெய்வ மாதுகை விடாமல் செருக்குள் றனைக்கலக் காமல்
 விஞ்சுது லமைச்சர் மொழிகளை மராமல் விஷயமா னவைநலி யாமல்
 செஞ்சுதா லேடி வரைகட வா மனீதிது லடைவிலே யொழுதி.

மனமகி முழ்தை தருமபி வேக மங்கல மதனையும் பெற்றுன்
 னினயிரு குரவர் வழிவழி யாக வேந்துபு பாரமுந் தாங்கிக்
 களைசழல் யணியா தவர்களை வணக்கிக் கண்டுவாழ் பவர்களை யுயர்த்திப்
 புனைதநிர் முடியா யுத்தையே போலப் புகழுடன் வாழ்ந்திரு நீயே.

எனச்சுக நா தனியம்பிய மொழியி னியல்பினுற் சந்திரா பீடன்
 மனத்திருந் கழுவித் துடைத்ததே போலமாசற வினங்கிதித் திரைகொண்
 டனைத்தைய மறந்தோர் விழித்துணர் வுடையோ ரானது போலவே முழுது
 கிளைத்தவ னருகேகிழிதுபோ திருந்து நீடுதன் மாளிகை சேர்த்தான்.

பி. ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியன்.

ஸ்ரீ:
ஆசிரியமாவஸச்செய்யுள்கள்.

:0:

[ஆசிரியமலை என்னும் பழைய நூலின் பாடல்கள் சில புறத்திரட்டில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் சங்ககாலத்ததாகவே அதன் வாக்கு முதலியவற்றால் கருதப்படுகிறது. அன்றியும், கீழே பதிப்பிக்கப்பட்ட ஆசிரியமலைப்பாடல்களுள் “சூடிப்பிறப்புடுத்து” என்பது, தொல்காப்பியப்புறத்தினையியல் உஉ-ம்சூத்திரத்து “எட்டு வகை ததலிய அவைபத்தானும்” என்பதற்கும்; “இருசுடர் வழங்கா” என்னும் பாடல் ஷ இயல் கஉ-ம் சூத்திரத்து “தோலின்பெருக்கமும்” என்பதற்கும் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றால் பழைய உரைகளிற் பயிலும் பெருமையுடையது இந்நூல் என்பது விளங்கும். இந்நூல், இன்ன விஷயம் பற்றியதென்பது தெரியவில்லையாயினும், பூராமபிராணப்பற்றியும் பலநீதிகளைப் பற்றியும் இதற் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. புறத்திரட்டில் கண்டபழைய நூல்களில், வளையாபதி முத்தொள்ளாயிரச் செய்யுட்கள், முன்பு “செத்தமிழ்” மூலம் வெளியிடப்பட்டிருத்தல் போலவே, ஆசிரியமலைப்பாடல்களும் இப்போது வெளியிடப்படுகின்றன. இந்நூலில் கசு-செய்யுட்களே காணப்பட்டன. புறத்திரட்டுப்பிரதிகள் சில வற்றைக்கொண்டு, அவற்றிலுள்ளவாறே பரிசோதித்தமையால் நேரும் பிழைகளை அறிஞர் பொறுத்துத் திருத்திக்கொள்வார்களென்று நம்பி இதனை வெளியிடத்தாணிந்தேன் பத்திராசிரியர்].

- க. மூவிலை நெடுவே லாதி வானவ
 னிடமருங் கொளிக்கு மிசையக் கிழவி
 தனிக்கண் விளங்கு துதற்பிறை மேலோர்
 மிகைப்பிறை கதுப்பிற் சூடி வளைக்கையின்
 வாள்பிடித் தாளி யேறித் தானவன்
 மாளக் கமேம்போர் கடந்த குமரி
 மூவா மெல்லடித் திருநிழல்
 வாழி காக்கவிம் மலர்தலை யுலகே. (புறத்-கடவுள்வாழ்த்து)

*

உ. எளிதென விகழா தரிதென வுரையாது
 தமக்குநீர் நல்குதி ராயின் மணத்திடை
 நினைப்பினும் பிறக்கு. மொழியினும் வளருந்
 தொழிற்படிந் தினைவிலேப் பயக்கு முணர்த்தி
 னிவனு மும்பருந் துணையே யதனாற்
 றுறைதொறுந் துறைதொறு நோக்கி
 யறமே நிறுத்துமி னறிந்திசினேரே. (அறன்வலியுறுத்தல்)

ங. வரிக்கடை நெடுங்கண் விளங்க மேதக
 மணித்தோடு பெய்து வான்முகந் திருத்தி
 நானிலம் வளைத்த பரவையொடு கெழீஇய
 கான்பாற்று வருபுன லாடலுந் தேமலர்
 வல்லிப் பந்தர் வண்டுவா தொருசிறை
 நிலகட புணருந் சேக்கையு மாமுதன்
 மெல்லுரி வெண்டுக்க லுடையுந் தொல்வகைப்
 படையுழா வினையுளி னுணவு மந்திரத்துச்
 சுடர்முதற் குலமுறை வளர்த்தலும் வரையாது
 வருவிருந் தோம்புந் செல்வமும் வரைமுதற்
 காடுகைக் கொள்ளு முறையுளு மென்றிவ்
 வெண்வகை மரபி னிசைந்த வாழ்க்கை
 யைம்பொறிச் சேனை காக்கு மாற்றலொடு
 வென்றுவிளங்கு தவத்தின ரரசியற் பெருமை
 மாக்கட லுடுத்த வரைப்பின்
 யார்க்கினி தன்றஃ தறியுநர்ப் பெறினே. (தவம்)

ச. அரையது துகிலே மார்பின தார
 முடியது முருகு நூறுந் தொடையல்
 புடையன பால்வெண் கவரியின் சுற்றை
 மேலது மாலை தாழ்ந்த மணிக்காற்
 றணிக்குடை முன்னது முரசு முழங்கு
 தானே யிந்திலே யிணைய செல்வத்
 திங்குவர் யாரோ தேவ ரல்லர்

சூசிரியமாலேச்செய்யுள்கள்.

சகக

இமைப்பதுஞ் செய்தனர் மாந்த ரேயென
மயக்க நீங்கக் கனிற்றுமிசை வந்தனர்
நெருக வின்றிவர் ப்சிப்பிணி காய்தலி
னுணங்கிய துணிபு முடித்து மாசயீப்
போர்த்த யாக்கையோடு

தாமே யொருசிறை யிருந்தனர் மன்னே. (செல்வகிலையாமை)

டு. யாணர் வரவின் மேனா ளீங்குவ
னிளமைச் செவ்வி நயந்த பேதையர்
காத னுண்கண் வருபணி நீங்கி
யின்னுந் துயில்கொண் டிலவே யின்றிவன்
போர்வை பசையற வுணங்கிப் பாணர்
பழந்தலைச் சிறியாழ் போலக் குரலழிந்து
நரம்புமடித் தியாத்த யாக்கை மூப்புறப்
பதிகெழு மூதூர் மன்றத்துப்
பொதியிற் புறஞ்சிறைச் சார்ந்தனன் மன்னே.

(இளமைகிலையாமை.)

சு. உள்ளது காக்குமிக் கள்ள யாக்கை
மேம்படு குற்ற முன்றொடு வழங்கலி
னுண்டி நல்லரசு தண்டத்தின் வருத்த
நோன் டிணி யகப்பட்ட டிருப்பினுந்
தோன்றுவது பின்னர்க் காப்பது முன்னே.

(யாக்கைகிலையாமை.)

எ. நெருக லென்பது சென்றது நின்ற
வின்றுஞ் செல்லா நின்றமுன் சென்று
வருநாள் கண்டார் யாரே யதனா
லொருநா ளகப்படுத் துடையோ ரின்மையி
னில்லது காடுமி னுள்ளது கோடுமின்
வாழ்வி ளின்பமும் புணர்மி னஃதான்று
கிழது நீரகம் புருனு மேலது
விசம்பின் பிடர்த்தலை யேறீனும்புடையது
நேமி மால்வரைக் கப்புறம் புருனும்

கோள்வாய்த்துக் கொட்டுக் கூற்றத்து
வீளிக் கொடுநா விலக்குதற் கரிதே. (பலவகைநிலையாமை)

அ. தற்பாடு பறவை பசிப்பப் பசையற
நீர்நூல் கொள்ளா து மாறிக் கால்பொரச்
சீரை வெண்டலைச் சிறுபுன் கொண்மு
மழைகாடூன்றா வளவயல் விளையா
வாய்மையுஞ் சேட்சென்று கரக்குந் தீதுதரப்
பிறவு மெல்லா நெறிமாறு படுமே
கடுஞ்சினக் கவைஇய காட்சிக்
கொடுங்கோல் வேந்தன் காக்கு நாட்டே. (கொடுங்கோன்மை)

க. * குடிப்பிறப் புடுத்துப் பனுவல் குடி
விழுப்பே ரொழுக்கம் பூண்டு காமுற
வாய்மை வாய்மடுத்து மாந்தித் தூய்மையிற்
காத லின்பத் துடங்கித் தீதறு
நடுவுநிலை நெடுநகர் வைகி வைகலு
மழுக்கா றின்மை உவாவின்பை பென்றாக்
கிருபெரு நிதியமு மொருதா மீட்டுந்
தோலா நாவின் மேலோர் பேரவை
யுடன்மீஇ யிருக்கை யொருநாட் பெறுமெனிற
பெறுகதில் லம்ம யாமே வரன்முறைத்
தோன்றுவழித் தோன்றுவழிப் புலவுப் பொதிந்து
நின்னுழி நின்னுழி ஞாங்கர் நில்லாது
நிலையழி யாக்கை வாய்ப்பகிம்
மலர்தலை யுலகத்துக் கொட்டும் பிறப்பே. (அவைபறிதல்)

க0 தாமரை வண்டிழங்கு விரவி யொராங்குக்
கருமலங்கு மிளிரக் கொழுமுசுந் தியக்கிய
பழஞ்சிற்புறப் பரப்பிற் பருமுத லெடுத்து
நெடுக்கதி ரிறைஞ்ச வாங்கிக் கால்சாய்த்து

* தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல்; -உஉஆம் குத்திரவுரையில் மேற்
கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது.

வாளிற் றுமித்த சூடே மாவின்
 சிலைகளைந்த பிறக்கிய போரே யெருத்தின்
 கவையடி வைத்த வுணவே மருதின்
 கொழுநிழற் குவைஇய குப்பையோ டனைத்தினும்
 பலர்மகிழ் துங்க வலகு புறந்தருஉ
 மாவண் சேராண்டீர்தொறு
 மேரோர் களவழி வாழிய நெடிதே. (நாடு)

கக. சிறுபுன் சில்லி நெடுவளி யானா
 மரம்பயில் கானத்துப் பரற்புறக் கொண்ட
 வடியா நெடுநெறிச் செல்லா புடையது
 முல்லை வகுத்திற் போகிப் புல்லருந்திக்
 கானியாற்றுத் தெண்ணீர் பருகிக் காமுற
 முன்ப லரும்பிய பாணாறு செவ்வாய்
 புன்றலை மகா ஆர் தந்தை
 கன்றுசூழ் கடிமனைக் கவைஇய நிரையே. (நிரைகோடல்)

கஉ. மாமுது தாதை யேவளி னூர்துறந்து
 காணுறை வாழ்க்கையிற் கலந்த னீராமன்
 மாஆ னிரலை வேட்டம் போகித்
 தலைமகட் பிரிந்த தனிமையன் தனாது
 சுற்றமுஞ் சேணிடை யதுவே முற்றியது
 நஞ்சுகறை படுத்த புன்நிடற் றிகைறவன்
 உலகுபொதி புருவமொடு கோதையைத் தலைமாள்
 வெண்கோட்டுக் குன்ற மெடுத்த மீளி
 வன்றே ளாண்டகை யூடே யன்றோர்
 சொன்முறை மறந்தனம் வாழி
 எல்லு முண்டவற் கந்தா ளாங்கே
 மாதர்க் கெண்டை வரிப்புறத் தோற்றமு
 நீலக் குவளை நிறமும் பாற்பட
 இவ்வகை யகழி முற்று மாக்கிய
 கருங்கா நெடுமழைக் கண்ணும் விளிம்பழிந்து

பெருநீ ருகுதன் மாதோ
 ருரங்குதொழி லாண்ட றிராமன்
 அலங்குதடற் றொள்வாஞான்தே. (எயில்கோடல்)

கசு. இருசுடர் வழங்காப் பெருமூ திலங்கை
 நெடுந்தோ றிராமன் கடந்தடு ஞான்தை
 யெண்கிடை மிடைந்த பைங்கட் சேனையிற்
 பச்சை போர்த்த பல்புறத் தண்ணடை
 யெச்சார் மருங்கினு மெயிற் புறத் திறுத்தலிற்
 கடல்சூ முரணம் போன்ற
 துடல்சின வேந்தன் முற்றிய ஆரே. * (கொ)

கசு. மேலது வானத்து மூவா நகருங்
 கிழது நாகர் நாகும் புடையன
 திசைகாப் பாளர் தேயக் குறும்புங்
 கொள்ளை சாற்றிக் கவர்ந்துமுன் றந்த
 பல்வேறு கிழநிதி யெல்லா மவ்வழி
 கண்ணுதல் வானவன் காதலி னிருந்த
 குன்றேற்று தடக்கை யனைத்துந் தொழிலுறத்
 தோலாத் துப்பிற் ருணிழல் வாழ்க்கை
 வளம்படு மள்ளர்க்கு வீசி யிலங்கையில்
 வாடா நொச்சி வகுத்தனன்
 மால் வெண்குடை வரக்கர் கோவே. (எயில்காதல்)

கரு. இருபாற் சேனையு நனிபருண்டு நோக்க
 முநிகையற் பெருநிசை புரவுக்கிங் கொட்பி
 னெண்டிசை மருங்கினு மெண்ணிறைந்து தோன்றினு
 மொருதனி யனுமன் கையகன்று பரப்பிய
 வன்மரற் துணிபட வேறுபல தோன்படை
 வழங்கி யகம்பன் றொன்படை யாக
 வோச்சியாக் கவனு முண்கையி னழுத்தலிற்
 றனது வன்றலை யுடல்புக்குக் குளிப்ப

* தொல்சாப்பியம், புறத்தினையியல், ௧௨-ஆம் சூத்திரவுரை மேற்கோள்.

கரிந்துயிர்போசு செந்நெறி பெருமையிற்
பொருகனத்து நின்றன நெடுஞ்சேட் பொழுதே. (காணமறம்)

கக. சிறுசெவி யன்னே பெருக்கேள்வி யன்னே
குறுக்கண் ணினனே நெடுங்காட் சியனே
யிரைய னுயினு மறிவின்முத் தனனே
மகனி ருடினும் பொய்யறி யலனே
கீழோர் கீழ்மை செய்வினுந் தான்றன்
வாய்மை வழக்க முறுத்த லஞ்சி
மேனெறி படரும் பேரா ளன்னே
யீண்டுநலந் தருதல் வேண்டிப் பாண்டியர்
பாடுதமிழ் வளர்க்த கூடவின் வடாது
பல்குடி துவன்றிய கள்ளியம் பெரும்பதிச்
சாப்பு மென்மேற் றோன்றிய வாளி
காதலின் மேவலன் பிறர்பிறர்க் கியுந்
தானு முண்ணுர் விருந்துண்டு மிகினே. (புகழ்)

புத்தகக் குறிப்பு.

—:0:—

பிரமோத்தரகாண்ட லசனம்:—நம் தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் பழைய தமிழ்ப்புராணங்களுள்ளே வரகுணபாண்டியரால் இயற்றப் பெற்ற பிரமோத்தரகாண்டமானது சொன்னோக்கம் பொருளோக்கம் தொடைநோக்க நடைநோக்கங்களிற் சிறந்ததொன்றென்பது அறிஞரெல்லாம் நன்கறிந்தது. இப்புராணம் சிவபூஜாவிருத்தி தர்மங்கள் பலவற்றின்விசேடங்களை நன்கு விளக்குவது. இதுகாறும் இதனைப்படித்து இம்மைமறுமைப்பயன்களுக்குரியராய் நின்றவர் பெரும்பான்மை பண்டிதரே என்னலாம். நந்நாட்டில் தமிழ்ப் பாவினங்களில் அமைந்த நூல்களை அப்பண்டிதரன்றிச் பிறரானவர்களும் அறிந்து களித்தல் முடியாதன்றே. ஆயினும், இப்போது

பிரமோத்தரகாண்டத்தைப்பற்றிய அக்குறையும் நீக்கப்பட்டுவிட்டதையறிந்து மகிழ்கின்றோம். வாகுணபாண்டியரது அப்புராணப்பொருளைச் சிந்தும் விடாமல் இனிய எளிய வசனநடையில், அரசாங்கத்தே வெகுகாலம் நீதிபதியாயிருந்து இப்போது இளைப்பாறிவரும் பூர்ணமத்-த. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் எழுதிவெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் உரைநடை மூலப்புராணத்தின் பொழிப்புரைபோலவே அமைந்து, உரியவிடங்களில் அப்புராணச் செய்யுள்களையேமேற்கோளாகப்பெற்று நன்குவிளக்குகின்றது. இதன் பதிப்பும்கையடக்கமான அழகிய மாதிரிகையில் அமைந்துள்ளது. இதற்கு முன்னம், இவ்வாறே, திருப்புகழ் முதலிய நூல்களை அழகாக வெளியிட்டுதலிய பிள்ளையவர்கள், இப்போது தென்னாட்டார் கண்டுகளிக்கத்தக்க பிரமோத்தரகாண்டத்தை வசனமாக்கியுதவியது போலவே, இன்னும் தமிழ்வளர்ச்சி புரிதற்கேற்ற அறிவாற்றல்களை அளிக்குமாறு திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

சித்தாந்தம்:—இப்பெயருடன் ஒருசிறுவசனநூல் பூர்ணமத்-பூவை கல்யாணசந்திராபூதலியாரவர்களால் இயற்றி வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இதில் சைவசமயம் சித்தாந்தமென்று கூறப்படுதற்கு வேண்டிய காரணங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்கொண்ட விஷயங்கள் இனிய நடையில் மிக வழகாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. சைவர்கட்கு இச்சிறுநூல் சமயவுணர்ச்சியை யளித்து மகிழ்ச்சிதரக்கூடியதென்பதில் ஐயமில்லை. இதுபோலச் சமயபுத்தலிய அரியவிஷயங்களைப்பற்றி, யாவரும் எளிதில் படித்தறியத்தக்க சிறுபுஸ்தகங்கள் வெளியிடுதல், பரமோபகாரமாகும். இது டெம்மி கூட-பக்கச்சிறுநூலில், 40-பக்கக் கொண்டுள்ளது. எமக்கு அன்புடன் ஒரு பிரதியனுப்பிய முதலியாரவர்கட்குப் பெரிதும் நன்றிகூறுகின்றேன்.

பத்திராசிரியர்.

